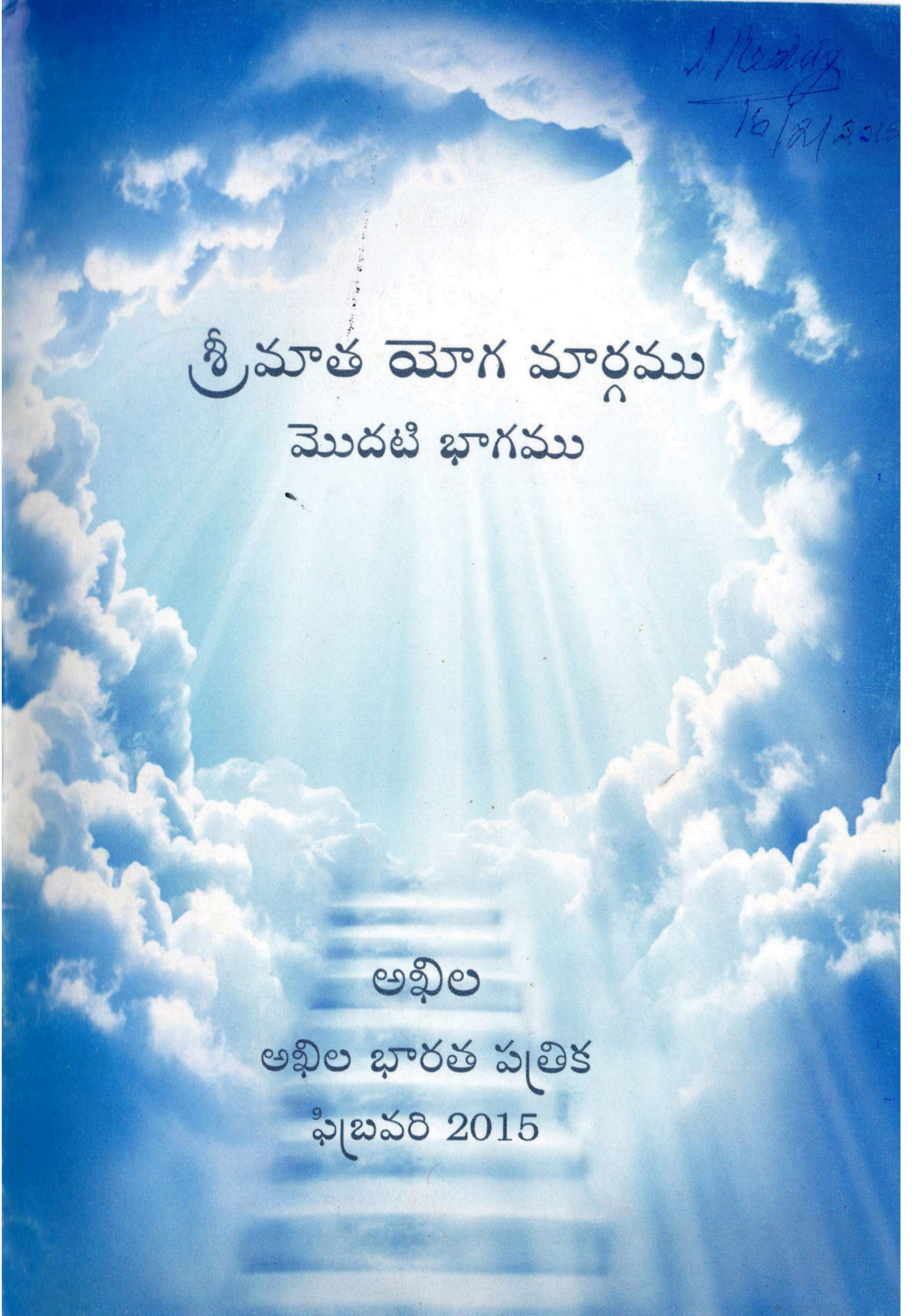

శ్రీమాత యోగ మార్గము

మొదటి భాగము

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి 2015

విషయసూచిక

గమనిక

శ్రీమాత ప్రార్థనలు 'ప్రార్థనలు, ధ్యానములు' అన్న ప్రచురణలలో ప్రకటించబడ్డాయి. వాటిలో నుండి కొన్నింటిని, అనగా, మార్చి 30, 1914 న శ్రీమాతారవిందుల ప్రథమ సమావేశం నాటి వరకు చేయబడిన ప్రార్థనలను ఈ సంచికలో ప్రచురించాము. అత్యంత ప్రాధాన్యతగల ఆ సమావేశం తరువాతి ప్రార్థనలను ఏప్రిల్, 2015 సంచికలో రెండవ భాగంగా ప్రచురించ తలచాము. పాండిచేరికి వారి ఆగమన పూర్వమే శ్రీమాత యోగం ప్రారంభమయి నందువలన ఆ యోగం యొక్క ప్రాశస్త్యాన్ని తెలుపుట కోసం అందుకు సంబంధించిన మరికొంత సమాచారం కూడా ఇందులో జతపరచడమైనది.

ఎంతైనా, గమనించతగ్గ విషయమేమిటంటే ఏ సంకలనం కూడా శ్రీమాతారవిందుల అనుభవాలు, సిద్ధులను గురించి సంపూర్ణ సమాచారాన్ని అందించలేదు, కారణం పైకి కనిపించే వారి జీవిత విశేషాలు సామాన్య మానవులు అర్థం చేసుకోగలిగినంత తేలికైనవి గావు,

శ్రీమాత సాధనా పూర్వాపరాలు

సాధన చేస్తున్నానని తెలియకుండానే నేను జన్మించినపుడే నా సాధనను ప్రారంభించాను. దానిని నా జీవితమంతా కొనసాగించాను. అంటే సుమారు ఎనభై సంవత్సరాలు. అయితే స్వచ్ఛందంగా చైతన్యవంతమైన సాధన రమారమి యిరవై రెండు, యిరవై మూడు సంవత్సరాల వయసులో ఒక సంసిద్ధమయిన భూమికపై మొదలుపెట్టాను. ప్రస్తుతం నాకు ఎనభై సంవత్సరాలు దాటాయి. నేను దానిని తప్ప యిక దేనిని గూరించీ ఆలోచించలేదు. దానిని తప్ప మరి దేనినీ కావాలని కోరుకోలేదు. నాకు జీవితంలో మరొక ఆసక్తి ఏమీ లేదు. ఎప్పుడూ ఒక్క నిముషం కూడా నాకు కావలసినది 'అదే' అనే విషయాన్ని నేను విస్మరించలేదు. గుర్తుంచుకోవటం, మరచిపోవటమనే సందర్భాలు లేవు. ఇరవై నాలుగేళ్ళ వయసు నుండి రాత్రింబవళ్ళూ ఒక నిరంతరమైన పయనం ఎడతెగకుండా కొనసాగింది. నిజానికి నా స్వీయ యోగం తీసుకున్న క్రమానుగతిని చూసినట్లయితే, నా అయిదేళ్ళ వయసులో (నేనింకా ముందే ప్రారంభించి ఉంటాను. సరిగా, కచ్చితంగా జ్ఞాపకం లేదు) కానీ అయిదు సంవత్సరాల వయసు నుండి నా చేతనలో (మానసికమయిన స్మృతి కాదు, ఎలా చెప్పగలను? గమనించటం జరిగింది. నా చేతనలో గుర్తించటం జరిగింది.) అవును నేను చైతన్యంతో ప్రారంభించాను. చైతన్యం అంటే ఏమిటి? అనే అవగాహన నా కపుడు లేదు. కానీ నా మొదటి అనుభవం యిక్కడ చైతన్యం ఉండటం (మదర్ తన తల పైన చూపిస్తారు) ఒక దివ్యకాంతిలా, దివ్యశక్తిలా నేను అనుభూతి చెందేదాన్ని. నేను దానిని (మళ్ళీ అలానే చూపిస్తారు) అయిదేళ్ళ వయసులోనే అది అక్కడ వున్నదనే అనుభూతి పొందాను. అది చాలా ఆహ్లాదకరమైన అనుభూతి. నా కోసం ప్రత్యేకంగా చేయించబడిన చిన్న కుర్చీలో కూర్చుని, నా గదిలో ఒంటరిగా (అదేమిటో నాకు తెలియదు — కొంచెం కూడా. మానసికంగా శూన్యం) నాకు అత్యంత ఆహ్లాదకరమైన, ఎంతో శక్తివంతమయిన, ఎంతో తేజోవంత మయిన భావన యిక్కడ (తలపై) కలిగేది. చైతన్యం 'దీని కోసమే నేను జీవించాలి. నేను కావలసిన దిదే' అని భావించేదాన్ని ఈ మాటలన్నిటితో కాదు, సహజంగా (మదర్ ఊర్ధ్వంగా ఆకాంక్షను తెలియచేసే సంజ్ఞ చేస్తారు) అపుడు నేను దానిని

క్రిందకు లాగేదాన్ని. ఎందుకంటే నిజానికది నా జీవిత పరమార్థం గనుక.

(మూలం: 'ది మదర్: బర్త్ అండ్ గ్రోత్ ఆఫ్ ఎ ఫ్లేమ్' అనురాగ్ బెనర్జీ. పబ్లిషర్స్: ఓవర్ మ్యాన్ ఫౌండేషన్, కలకత్తా పుటలు 13-14)

శ్రీమాత ప్రార్థనలపై శ్రీఅరవిందుల లేఖలు కొన్ని:

ప్రశ్న: శ్రీమాత 1914 లో వ్రాసిన కొన్ని ప్రార్థనలలో రూపాంతరీకరణ, ఆవిష్కరణ గురించి ప్రస్తావించారు. ఆ సమయంలో ఆమె యిక్కడ లేరు గనుక ఇక్కడకు రాక మునుపే ఆమెకు ఈ విషయాలపై అవగాహన ఉన్నదని అర్థమా?

సమా: శ్రీమాత యుక్తవయసు నుండే, ఆమె బాల్యం నుండే ఆధ్యాత్మికమయిన చేతనను కలిగి ఉన్నారు. ఆమె ఊర్ధ్వముఖంగా సాధన చేసి భారతదేశానికి రాక పూర్వమే ఈ జ్ఞానాన్ని కలిగి ఉన్నారు.

23 డిశంబరు 1933

దైవం మానవరూపాన్ని ధరిస్తారు. బాహ్యంగా మానవ స్వభావాన్ని స్వీకరిస్తారు. ఎందుకంటే మార్గాన్ని ఏర్పరచి మానవులకు దిశా నిర్దేశం చేయటానికి. కానీ దైవంగా ఉండటం మానరు. అక్కడ ఆవిష్కరణ జరుగుతుంది. ప్రవర్థమానమయ్యే దివ్యచేతన యొక్క ఆవిష్కారం. మానవత దైవంగా మారటం కాదు. శ్రీమాత బాల్యంలో కూడా ఆంతరంగికంగా మానవత్వానికి అతీతంగా ఉన్నారు. అందువలన చాలామంది అభిప్రాయం దోషయుతం.

ప్రశ్న: శ్రీమాత ప్రార్థనలు మాకు ఆకాంక్షించే అంతరాత్మను చూపటం కోసం, దైవాన్ని ఎలా అర్థించాలో తెలియచేయటం కోసం ఉద్దేశించబడ్డాయని నేను భావిస్తాను.

సమా: అవును.

17 ఆగష్టు 1938

దైవం ముందుగా ప్రపంచం కోసం సాధన చేసి తరువాత తాను క్రిందకు తెచ్చినదానిని అందరికీ యిస్తారు. సిద్ధులూ, అనుభవాలు లేకుండా సాధన ఉండదు. ప్రార్థనలు శ్రీమాతద అనుభవాల సంకలనాలు.

4 జనవరి 1935

ప్రార్థనలు చాలా వరకు పృథ్వీ చైతన్యంతో మమేకమై వ్రాసినవి. నిమ్న ప్రకృతీ మాతను పరాప్రకృతి మాతను ఉద్దేశించినవి. ఇక్కడ శ్రీమాత స్వయంగా రూపాంతరీకరణానికై పృథ్వీచైతన్యపు సాధనను స్వయంగా కొనసాగిస్తూ, ఊర్ధ్వంగా ఉన్న — ఎవరి నుండి అయితే రూపాంతర శక్తులు వెలువడతాయో ఆతనినే ప్రార్థిస్తూ వ్రాసినవి. పృథ్వీ చైతన్యమూ, ఉన్నత చైతన్యము ఏకమయే వరకూ యిది కొనసాగుతుంది. దైవం నుండి దైవానికి సాగే యిటువంటి ప్రార్థనలు మనం రామాయణం, మహాభారతంలో కూడా చూస్తాం.

21 ఆగష్టు 1936

CWM 1:383

శ్రీమాత తన ప్రార్థనల గురించి

ప్రార్థనలు, ధ్యానములు నాకు ప్రాప్తించాయి తెలుసా. ప్రతిసారి అవి నాకు ఆదేశింపబడేవి. నా ధ్యానం అయిన తర్వాత వాటిని నేను వ్రాస్తూ ఉండేదాన్ని. అది మనసు గుండా వచ్చేవి కాదు. అలా వచ్చేవి అంతే. ఒక సుందరమైన రూపం పట్ల ఆసక్తి ఉన్న ఎవరి నుండో వచ్చేదనేది విదితం. నేను వాటిని తాళం వేసి ఎవరూ చూడకుండా భద్రంగా ఉంచేదాన్ని. కానీ నేను యిక్కడకు వచ్చినపుడు శ్రీఅరవిందులు వాటి గురించి అడిగారు. నేను ఆయనకు కొన్ని పుటలను చూపించాను. ఆయన మిగిలినవాటిని కూడా చూస్తానన్నారు. లేకపోతే నేను ఎప్పటికీ వాటిని తాళం వేసే ఉంచేదాన్ని. మిగిలినవాటిని తీసివేసాను. నేను ప్రతిరోజూ ధ్యానం తర్వాత వ్రాసిన ప్రార్థలన్నీ కలిపి అయిదు పెద్ద గ్రంథాలుగా ఉండేవి (కొన్ని బహుశా పునరావృతమవుతుండేవి). అవి నా ధ్యాన ఫలితాలు. ఏవి ముద్రించాలో వాటిని నేను ఎంపిక చేసాను (శ్రీఅరవిందులు ఎంపికలో సాయం చేసారు). వాటిని మాత్రం తిరిగి వ్రాసి కత్తిరించి, మిగిలినవాటిని అగ్నిలో ఆహుతి చేసాను.

'శిష్యునితో సంభాషణలు' సెప్టెంబరు 15, 1962

అనువాదం డా. సరోజా ప్రసాద్

మానవజాతి కోసం దైవ ప్రార్థన

దైవంతో సంయోగం

నిన్నటి రోజున, మీపై (దైవం) గల నిర్వ్యాజమైన అపేక్షతో తపిస్తున్న ఇంగ్లీషు యువకునితో, మిమ్ములను నేను నిశ్చితంగా కనుగొన్నానని, ఆ దివ్యసంయోగం స్థిరమైనదని చెప్పాను. అట్టి మహోన్నత స్థితిని గురించిన ఎరుక నిజంగా నాకున్నది. నా ఆలోచనలన్నీ మీ వైపుగానే ప్రసరిస్తాయి. నా చేతలన్నీ మీకే అర్పితము. మీ దివ్యసాన్నిధ్యము నాకు ఒక సమగ్రమైన మార్పులేని, మార్పుచెందని అనుభూతి. దివ్యమైన మీ ప్రశాంతత నా హృదయంలో స్థిరనివాస మేర్పరచుకున్నది. అయినప్పటికీ నన్ను నేను వ్యక్తపరచుకొనుటకై 'నా', 'నేను' అను భావన నా నుండి పూర్తిగా విడిపోవడానికి నా ప్రస్తుత తాదాత్మ్య స్థితి అశక్తమైనది, అనుమానాస్పదమైనది అని, భవిష్యత్తులో ఆ స్థితిని చేరటానికి నేను ఇప్పటికీ నిస్సందేహంగా చాలా దూరంలో నున్నానని, నాకు తెలుసు. అయితే, ప్రతిసారి నేను వ్యక్తపరచాలనుకుంటున్న ఆలోచనకు 'నా', 'నేను' అను భావన ఒక ప్రతిబంధకమవుతున్నట్లుగా నున్నది. మానవుల మధ్య సమాచారం ఇచ్చిపుచ్చుకొనుటకు ఈ పద్ధతి తప్పనిసరి అనుకుంటాను. అయితే అంతా ఈ 'నా', 'నేను' అనే పదం వ్యక్తపరేచేదేమిటి అన్న విషయంపై ఆధారపడి వుంటుంది. ఇప్పటికీ, ఎన్నిమార్లు నేనా పదాన్ని పలికినా, నాలో పలికేది మీరే, ఎందుకనగా నేను మీరు వేర్వేరు అనే భావనను నేను కోల్పోయాను.

కాని ఇదంతా ఇంకా పరిణతి చెందే ఆరంభదశలోనే వున్నది, పరిపూర్ణత చెందటానికి ఎదుగుతున్నది. సర్వశక్తి సమన్వితులగు మీపై గల ఈ నిర్మలమైన నమ్మకంలో ఎంత సంతృప్తికరమైన ఆత్మవిశ్వాసంతో కూడిన హామీ వున్నది!

మీరే సర్వస్వం, సర్వవ్యాపి, సర్వాంతర్యామి, దృశ్యమానమగు ఈ జగత్తు అంతా ఏ విధంగానైతే మీరే అయివున్నారో అదే విధంగా కర్మచేసే ఈ దేహం స్వయంగా మీ దేహమే. ఈ పదార్థరూప దేహంలో ఊపిరి పీల్చేది, ఆలోచించేది, ప్రేమించేది మీరే అయినందున ఈ శరీరం ఇష్టపూర్తిగా మీ సేవకుడిగా వుండాలని కోరుతున్నది.

నవంబరు 19, 1912

కర్మాచరణ యొక్క అవసరం, ప్రయోజనం

ఈ బాహ్యజీవితం, ఈ ప్రతిరోజు దినచర్య, ఈ ప్రతిక్షణ కార్యాచరణ, మేము ధ్యాన మననాదులలో గడిపే కాలంలో విడదీయలేని అనుబంధం కాదా? ఈ ఒక్కొక్క కర్మలో గడిపే సమయం అందుకై చేసే సన్నాహానికి, సాధించటానికి చేసే ప్రయత్నానికి అవసరమయ్యే సమయానికి సమాన నిష్పత్తిలో లేదా? ఎందుకనగా ఆధ్యాత్మిక చింతన ధ్యానమననాదులు సమకూర్చే ఫలితం దైవసంయోగం — వికసిత పుష్పం లాంటిది. దినచర్య అనేది స్వర్ణకారుడి దాగిలి లాంటిది. శుద్ధపరచబడుటకు, సంస్కరించబడుటకు, ధ్యానమననాదులు వలన కలిగే జ్ఞానకాంతి ప్రసరణకు అనువైన పరిపక్వతను, మెత్తదనాన్ని పొందుటకై మలచబడటానికి, కర్మలన్నీ ముందు మూసలో వేయబడి దాగిలిపై సుత్తిదెబ్బలు తినవలసిందే. సమగ్రాభివృద్ధికై చేసే బాహ్య కార్యాచరణ అవసరం కాక మునుపే ఈ కర్మలన్నీ ఒకదాని తరువాత ఒకటి ముందుగా మూసలో వేయబడాలి. అప్పుడే ఈ కార్యక్రమం మిమ్ములను సాక్షాత్కరింప చేసుకొనుటకు మార్గమవుతుంది. ఆ విధంగా మూసలో వేయబడి దాగిలిపై సాగినట్లుగా జ్ఞానకాంతి ప్రసరణ కార్యాన్ని నిర్వర్తించడానికై చైతన్యంలోని ఇతర కేంద్రాలను ఉత్తేజపరుస్తుంది. ఇందుకు ఆటంకపరచే వాటన్నింటిలోకి అహంభావం, స్వయంతృప్తి హేయమైనవి. అందువలన అందుబాటులో నున్న అతి అల్పమైన అంశాలను సైతం మలిచి శుద్ధపరచడానికి, నిస్వార్థం గావించడానికి, స్వయంతృప్తిని వదిలి త్యాగనిరతిని, భక్తిని, దయను, సౌమ్యతను అలవరచుకొనడానికి, వాటిని నమ్రతతో స్వీకరించి అనుకూలంగా మలచుకోవాలి. ఇలాంటి జీవన విధానాలు అలవాటుగా మారినపుడు, మనుషులు ఆలోచించడానికి, దివ్యమైన ఏకాగ్రతలో తమను తాము మీతో తాదాత్మ్యం చెందడానికి సిద్ధపడుతారు. అందువలన నేర్పరులైనవారికి కూడా ఈ కార్యం నెమ్మదిగా, దీర్ఘకాలం కొనసాగుతుందని, ఆకస్మికంగా చేసే మార్పులు సమగ్ర సాఫల్యతను సమకూర్చవని నా కనిపిస్తుంది. అవి అస్తిత్వం యొక్క ఆచారవిధానంలో మార్పు తెచ్చి ఒక సూటిగా సాగే మార్గంలో నిశ్చితంగా ప్రవేశపెడతాయి. అయితే నిజంగా లక్ష్యాన్ని సాధించాలనేవారు ఎవరైనా క్షణక్షణం కలిగే ఇట్టి అసంఖ్యాక అనుభవాలను తప్పించుకోలేరు.

నా అస్తిత్వంలోను, ప్రతి వస్తువులోను ప్రకాశించే ఓ సర్వేశ్వరా, మీ దివ్యకాంతి

ప్రకటితం కానీ, మీ శాంతియుత సమున్నత ఏలుబడి అందరికీ లభించనీ.

నవంబరు 28, 1912

ప్రశాంతమైన నిశ్శబ్ద సమభావ స్థితిలో దైవం వ్యక్తమవుతాడు

శాంతి, నిశ్శబ్దం, సమభావం నెలకొని వున్నప్పుడే దైవం వ్యక్తమవుతాడు. ఏదీ నిన్ను కలవరపరచనీయకు, అప్పుడే దైవం వ్యక్తమవుతాడు. ఎన్ని సంకటస్థితులు ఎదురైనా సంపూర్ణ సమత్వం కలిగి వుండు. అప్పుడు అక్కడ దైవం తప్పక వుంటాడు.... నిజమే, మేము నీ అన్వేషణలో అత్యధిక తీవ్రతను, ప్రయాసను కనబరచకూడదు, శ్రమించకూడదు. ఆ తీవ్రత, ఆ ప్రయాస మిమ్ములను మరుగు పరచటానికి ఒక అడ్డుతెర అవుతుంది. మీ దర్శనానికై మేము తహతహ లాడకూడదు. కారణం, అది కూడా మీ నిత్యసత్య సమక్షాన్ని మరుగుపరచే మానసికాందోళన అవుతుంది. ఒక సంపూర్ణ, ప్రశాంత, ప్రసన్న, సమత్వ స్థిలోనే మీరే సర్వస్వమై, అంతా మీరే అయి వుంటారు. అట్టి సంపూర్ణమైన, స్వచ్ఛ ప్రశాంత వాతావరణంలో అతి చిన్ని కదలిక కూడా అభివృద్ధికి ఆటంకమవుతుంది. తొందరపాటు కూడదు, ఆతురత కూడదు, ఉద్వేగం కూడదు. మీరు తప్ప మరెద్దానికీ తావు లేనప్పుడే, విశ్లేషణకుగాని, ప్రతిబంధకానికి గాని చోటివ్వనప్పుడే, నిస్సంశయంగా మీరచ్చట వుంటారు. ఎందుకనగా అంతటా ఒక పవిత్రమైన ప్రశాంతస్థితి ఒక పునీతమైన నిశ్శబ్ద వాతావరణం నెలకొని వుంటుంది.

ఈ లోకంలో అన్ని ధ్యానస్థితులలోకి ఆ స్థితి అత్యంత మేలైనది.

ఏకైక కర్తగా దైవాన్ని స్పష్టంగా గ్రహించాలి

ఓ సర్వేశ్వరా, ఓ నిత్యసత్య అధ్యాపకుడా, మీ ఆదర్శాన్ని అనుసరించుటలో సంపూర్ణ విశ్వాసం కలిగి వుండుటలో గల అసమాన సార్థకతను నిరూపించగలిగే అవకాశం మరో మారు నాకు ప్రసాదించబడింది. మీ దివ్యచైతన్యం యొక్క విశిష్టత నిన్న నా నోటి గుండా వెలువడింది. అందుకు నా అంతరంగంలో ఏమాత్రం అవ రోధం ఏర్పడలేదు.ఈ నా దైహిక పరికరం అందుకు ఇష్టపూర్తిగా, అతి సులువుగా, అతి చురుకుగా స్పందించింది.

ప్రతి విషయానికి, జీవితానికి సంబంధించిన ప్రతి కర్మాచారణకు మీరే కర్తలు.

అన్ని కార్యాచరణలలో, ఏమాత్రం మినహాయింపు లేకుండా, మిమ్మలను స్పష్టంగా దర్శించగలిగినంతగా మీ సామీప్యంలో నున్న ఎవరికైనా ప్రతి చర్యను ఒక ప్రసాదంగా, ఒక ఉపకరణంగా ఎలా మార్చుకోవచ్చునో తెలుసు.

పరిపూర్ణమైన విశ్వాసంతో మీలోనే అనువసించగలగటమే అతి ముఖ్యం. ఆ వాసం నిరంతరం కొనసాగాలి. మీలోనే అధికంగా, అధికాధికంగా, ఇంద్రియ సంవేదన లను, భ్రమలను అధిగమించి, కర్మాచరణను విరమించకుండా, నిరాకరించకుండా, తిరస్కరించకుండా — హానికరమైన వృథా ప్రయాసను — ఆ కార్యాచరణ ఎలాంటిదైనా నిరంతరం కొనసాగాలి. అప్పుడు భ్రమ తొలగిపోతుంది, ఇంద్రియ సంవేదనలు అంతరిస్తాయి, పర్యవసానాల పాశం తెగిపోతుంది. సర్వమూ మీ నిత్యసత్య ఉనికి యొక్క వైభవోపేతమైన అభివ్యక్తిగా మారిపోతుంది.

ఆ విధంగానే ఉండుగాక — తథాస్తు.

డిసెంబరు 10, 1912

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ప్రతి అభిలాష, ప్రతి పిలుపు మనను దైవం వైపు నడిపిస్తుంది.

మీ కంఠస్వరం నిశ్శబ్దంగా నున్న నా హృదయాంతరాళంలో మధురగీతంలా వినిపిస్తూ వుంది. అది నా మస్తిష్కంలోకి మాటలుగా మారి, అసంపూర్ణ మయినప్పటికీ మీ భావనతోనే నిండి వుంటుంది. ఆ గీతంలోని మాటలు భూమాత నుద్దేశించి ఇలా అంటున్నవి, "ఓ దుఃఖపూరితమైన భూమాతా, నీలో మేమున్నామని మరవకు, ఆశను కోల్పోకు. ప్రతి ప్రయత్నము, ప్రతి దుఃఖము, ప్రతి సంతోషము, ప్రతి బాధ, ప్రతి హృదయరోదన, ప్రతి అభిలాష, ప్రతి రుతు పరివర్తనము అన్నీ, ఏ ఒక్కటి మిగలకుండా సర్వము, నీకు దుఃఖ మనిపించేది, సంతోషకర మనిపించేది, సుందర మనిపించేది, వికృత మనిపించేది ప్రతిదీ నిన్ను తప్పక నా వైపు నడిపించేదే. నేనే అంతంలేని దివ్య ప్రశాంతతను, నేనే నీడలేని దివ్యకాంతిని, నేనే సంపూర్ణ సామరస్యతను, దృఢమైన విశ్వాసాన్ని, విశ్రాంతిని, చిదానందాన్ని.

విను , ఓ భూమాతా, మహనీయంగా వెలువడుతున్న కంఠస్వరాన్ని విని కొత్త ధైర్యాన్ని తెచ్చుకో!"

ఫిబ్రవరి 5, 1913

మీ అవసరం ఎప్పుడు కలిగితే అప్పుడు అక్కడ వుంటారు.

మీకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవటానికి నా ప్రాణి మిమ్ము చేరుకుంటుంది. ఈ బలహీనమైన, లోపభూయిష్టమైన దేహాన్ని మీ సాక్షాత్కారానికై ఉపయోగించుకుంటారని కాదు, కారణం, మీ అంతట మీరే సాక్షాత్కారిస్తారు గనుక. అదే కాంతులకే కాంతివంతమైనది, ఆనందాలకే ఆనందమయమైనది, అద్భుతాలకే అత్యద్భుతమైనది. ఎవరైతే అత్యంత ఆర్తితో మీ కోసం వెతుకుతారో వారు మీ ఉనికి ఎప్పుడు ఎక్కడ అవసరమో అప్పుడు అక్కడ వుంటుందని తెలుసుకోవాలి. మీ కోసం వెతకనవసరం లేదు. కానీ మీకై నిరీక్షిస్తే చాలుననే పరమ సత్యాన్ని తెలుసుకొని, ప్రతిక్షణం వారిని వారు సమగ్రంగా మీ సేవకై అర్పించుకుంటే చాలు, అప్పుడు అక్కడే ప్రత్యక్షమవుతారు. సర్వకాల సర్వావస్థల యందు మీ అవసరం మాకుంటుంది కదా! అప్పుడు మీ అభివ్యక్తి విభిన్నమైన, అనూహ్యమైన రూపాలలో వుండవచ్చు.

మీ దివ్య వైభవం ప్రకటిత మవుగాక
జీవితం పవిత్రీకరింపబడును గాక
మనుషుల హృదయాలు పరివర్తన చెందుగాక
మీ దివ్యప్రశాంతత ఈ భూమిపై ప్రబలును గాక.

ఫిబ్రవరి 10, 1913

అప్రయత్నంగా సమకూరే సర్వ సాధారణ స్థితిలో అత్యున్నత శక్తి దాగి వుంటుంది

ఒక అభివ్యక్తిలో ప్రయత్నం కనుమరుగు కాగానే అది సర్వసాధారణమైనదిగా మారిపోతుంది. పుష్పం వికసించటం తన అందాన్ని వ్యక్తపరుస్తూ పరిమళాన్ని వెదజల్లటం ఎంత ఆర్భాటం లేకుండా, తీవ్రత లేకుండా సర్వసామాన్యంగా సాగిపోవునట్లుగా. అట్టి అతి సాధారణ స్థితిలోనే అత్యున్నతమైన శక్తి దాగి వుంటుంది. అది ఏమాత్రం కలుషితం చెందనిది, ప్రమాదకరమైన ప్రతిస్పందనలు రేకెత్తించనిది. ప్రాణికశక్తిని గ్రుడ్డిగా నమ్మకూడదు. కార్యాచరణ క్రమంలో అది ఉద్రేకతను కలిగి వుంటుంది. ఆ వుచ్చులో తగులుకొనే ప్రమాదం ఎప్పుడూ వుంది, ఎందుకంటే అది తక్షణ ఫలితాల రుచిని అందించి, పని మరింత బాగా చేయాలనే ప్రాథమిక

ఆతృతను పెంచి, ఆ శక్తిని వాడుకోవాలనే తీవ్ర తాపత్రయంలో పడవేస్తుంది. కాని త్వరలోనే అది మన ప్రయత్నాన్ని అపమార్గం పట్టించి, మనం చేసే పనిలో భ్రమ, చావు లాంటి బీజాలను నాటుతుంది.

సామాన్యస్థితి, అతిసామాన్య స్థితి! మీ పవిత్రమైన ఉనికిలో ఎంత మాధుర్యం వుంది!

ఫిబ్రవరి 12, 1913

ఒక అపమార్గ సూచిత మార్మికత

ఏకాంతంలో, నిశ్శబ్దతలో సమగ్ర ధ్యానస్థితిని సాధించగలిగినవాడు కూడా కేవలం తన దేహాన్ని విస్మరించి దానిని ఏమాత్రం లెక్కచేయకుండానే ఆ స్థితిని సాధించగలడు. ఆ కారణంగా. శరీర నిర్మాణంలోని పదార్థం ఇతః పూర్వం ఎంత అపవిత్రంగా, దోషభూయిష్టమై వున్నదో అలాగే వుండిపోతుంది. ఎందుకనగా అది ఎలా వుండిందో అలాగే దానిని అతడు వదిలేసాడు — లోకాతీతమైన భౌతిక వైభవ ఆకర్షణకు లోనై. ఒక అపమార్గ సూచిత మార్మికత ద్వారా స్వయంతృప్తి పొందటానికి, మీతో తాదాత్మ్యం చెందాలనే అహంకారపూరితమైన ఆకాంక్షతో, ఈ లోకంలో తన ఉనికి ఎందుకు కలిగిందో ఆ కారణాన్నే విస్మరించి, ఒక పిరికిపందలాగా, భౌతిక పదార్థ పవిత్రీకరణ అనే తన ధ్యేయాన్ని సాధించటానికి నిరాకరిస్తాడు. మన అస్తిత్వంలోని ఒక భాగం సమగ్రంగా పవిత్రీకరించబడిందని తెలుసుకొని, దానితో సంబంధం నెలకొల్పుకొని, దానితో తాదాత్మ్యం చెందాలనే అవగాహన ఎప్పుడు ఉపయోగకరమవుతుందంటే, ఆ జ్ఞానం మీ దివ్యకార్యమైన ఈ లోకం యొక్క సమగ్ర రూపాంతరీకరణను వేగవంతం చేయటానికి వాడబడినప్పుడు మాత్రమే.

జూన్ 15, 1913

అనంతత్వంలో విహరిస్తూ జీవించుట

మీ వైపుగా తిరిగి, మీతో తాదాత్మ్యం చెంది, మీలోను, మీ కోసం జీవించగలగటం అనేది ఒక దివ్యానందం, ఒక అకలుషిత సంతోషం, ఒక మార్పు చెందని ప్రశాంత స్థితి, అనంతత్వ గాలులు పీల్చడం లాంటిది. తన పరిధులను లెక్కచేయకుండా ఆ అపారతలో ఎగసిపోవటం లాంటింది, దేశకాల పరిమితుల నుండి పారిపోవటం

లాంటిది. ఇలాంటి వరప్రసాదాలకు మనుషులు ఎందుకు భయభ్రాంతులు చెంది పారిపోతారు? సర్వబాధలకు మూలమైన అజ్ఞానమెంత వింతైనది! తమకు సుఖ సంతోషాలను అందించే అసలు విషయాలను దూరం చేసుకొని, సంఘర్షణ, దుఃఖాలతో కూడిన బాధాకరమైన సామాన్య లౌకిక జీవన విధానానికి లోను చేసే సందిగ్ధావస్థ ఎంత దౌర్భాగ్యం!

జూన్ 18, 1913

ఉత్తమమైన వైఖరి, నిర్వహించాల్సిన ఏకైక విధి

రాబోయే మాసంలో ఉత్తమమైన సేవలు మీకే విధంగా అందించాలనే విషయంపై ఈ ఉదయం దృష్టి సారించాను. అప్పుడు నా అంతరంగంలో ఓ సన్నని గళం నెమ్మదిగా వినిపించింది. అది నాకిలా చెప్పింది "బాహ్య పరిస్థితులన్నీ ఎంత అల్ప ప్రాముఖ్యమైనవో చూడు. పరమ సత్యంపై నీ స్వంత భావన రూపొందించుకొన డానికి ఇంతకా ప్రయత్నించాలా, ఇంతగా శ్రమించాలా? విషయాలను సహనంతో గ్రహించు, వాటిలో విశ్వాసం పెంచు, ఏ విషయంలోను నిన్ను నీవు కలవరపర చుకోకుండా నిగ్రహం పాటించడం నీ విధి. చెడు సంకల్పం ఎత చేటు చేస్తుందో, పని సక్రమంగా నిర్వర్తించాలని నిన్ను నీవు పీడించుకోవటం కూడా అంత చేటు చేస్తుంది. నట్ట నడి సముద్రం ఎంత ప్రశాంతంగా వుంటుందో అంత ప్రశాంతస్థితిలోనే సత్యమైన దైవసేవకు అవకాశముంటుంది.

ఆగష్టు 2, 1913

ప్రతి ఒక్క ఆరాటం నుండి, ప్రతి ఒక్క స్వార్థపూరిత ఆలోచన నుండి దూరమవడం ఎలా

ఓ ప్రభూ, ఓ జీవేశ్వరా, మా భౌతిక పరిరక్షణకై పడే ప్రయాసను అధిగమించి ఉన్నతమైన స్థితిని అందుకొనేటట్లు చేయి. ఈ దేహాన్ని కాపాడుకొనేందుకు. ఆరోగ్యం గురించి, బ్రతుకు తెరువును గురించి, జీవన విధానం గురించి నిరంతరం సాగే ఆలోచనలు మమ్ములను దిగజార్చిన క్రుంగుబాటుకు, ఆత్మగౌరవ భంగపాటుకన్నా నీచస్థితి కన్నా హేయమైనది మరొకటి లేదు. ఇదంతా ఎంత నిరర్థకం! ఒక్క నిట్టూ

ర్పుతో కొట్టుకపోయే పల్చని పొర లాంటిది, నీ గురించిన ఏకైక ఆలోచన చెదరగొట్టగల ఎండమావి లాంటింది.

ఓ ప్రభూ, కోర్కెలకు బానిసలైనవారి లాగే ఇలాంటి వ్యర్థపు ఆలోచనలతో బందీలయ్యేవారిని కూడా కాపాడు. నిన్ను చేరుకునే మార్గంలో ఇలాంటి ఆటంకాలు భయంకరమైనవే కాక క్రురతనపు చేష్టల లాంటివి.

తన గురించి తాను పడే ఆత్రుత నుండి తన జీవితం, తన ఆరోగ్యం, తన సంతృప్తి, తన పురోగతిని గురించిన తాపత్రయం నుండి విడవడినప్పుడు కలిగే ఆనందాన్ని, తేలిక పొందిన అనుభూతిని ఏమని వర్ణించగలను?

ఈ విముక్తి, ఈ స్వేచ్ఛ ఓ దేవా, మీరు నాకు ప్రసాదించినవే. ఓ దేవా, దివ్య పురుషా, మీరు నా జీవితానికి జీవానివి. నా చైతన్యానికి చైతన్యానివి, ఎడతెగకుండా నాకు ప్రేమను ఉద్భోదించేవాడివి. నా జీవిత పరమార్థాన్ని నాకు తెలియచేసేవాడివి నీవే.

నాలో జీవించేవారు మీరే, కేవలం మీరే. కనుక నా గురించి కాని, నా కేమి జరుగనున్నదో అన్నదానిని గురించిగాని నేనెందుకో పట్టించుకోవాలి? మీరు వినా నా ఈ మట్టితో గూడిన శరీరమేదైతే మీ అభివ్యక్తికై ప్రయత్నిస్తున్నదో, అది ఎప్పుడో రూపం చెడి నిర్జీవమయ్యేది. మీరు లేకుండా ఇతర అభివ్యక్తి కేంద్రాలతో సంబంధం నెలకొల్పే ఇంద్రియ సంవేదన ఒక అంధకార బంధురమైన జడత్వంలో లయమైపోయేది. మీరు లేకుండా ఈ అస్తిత్వానికంతా జీవం పోసి ప్రకాశింప చేసే ఆలోచన అనిశ్చితమై, శూన్యమై, సాఫల్యమొందేది కాదు. మీరు లేకుండా అన్నింటికీ ప్రాణం పోసి, సమన్వయపరచి, ఉత్సాహపరచే ఈ దివ్యప్రేమ నిద్రాణమైన సంభావ్యత అయ్యేది. మీరు లేకుండా సర్వము జడప్రాయము, పశుప్రాయము లేక అచేతనామయమయ్యేది. మమ్ములను చైతన్యవంతులను చేసి, ఆనంద డోలికల నూగించేవారు మీరే. మా ఉనికికి మా లక్ష్యానికి కారణభూతులు మీరే. మా వ్యక్తిగత ఆలోచనలను పరిష్కరించి, మా భౌతిక జీవిత అనిశ్చిత స్థితి నుండి విడివడి మీ దివ్య వాతారవరణం లోనికి రెక్కలు జాచి ఎగరి చేరి మరల మీ వార్తాహరులుగా మీ దివ్య ఆగమన వార్తను లోకంలో ప్రకటించడానికి, ఇది చాలదా?

ఓ దివ్య ప్రభూ, దివ్య స్నేహితుడా, అత్యద్భుత ఆచార్యవర్యా, ఒక ఫలప్రదమైన నిశ్శబ్దతలో మీకు నమస్కరిస్తున్నాను.

ఆగష్టు 17, 1913

శ్రీమాత

అనువాదం: రామినేని సుందరరామయ్య, అందుగులపాటి కైలాసపతి

నవంబరు 22, 1913

మీ సమక్షంలో నిశ్శబ్దంగ గడిపిన కొద్ది క్షణాలు శతాబ్ధాల దివ్యానందమంత విలువైనవి

ఓ ప్రభూ!

నీలి నీడలన్నీ చెదరిపోవు గాక. నేను మీ ముందు నిలకడగా, స్థిమితంగా, అధికాధికంగా విశ్వాసపాత్రుడైన సేవకుడిగా నుండునట్లు అనుగ్రహించు. మీ ముందు నా హృదయం మిమ్ములను పూర్తిగా ప్రతిబింబించగలిగినంత స్వచ్ఛంగా, ఒక స్వచ్ఛమైన స్ఫటికంలా వుండనీ. ఓహ్!

మీ సమక్షంలో నిశ్శబ్దంగా నిరంతరం ఉండుటలో గల మాధుర్యం....

భ్రమ కలిగించే తేలిక దారులు

తేలికైనవి, ఏ ప్రయత్నాన్ని కోరనివీ అయిన దారులనూ, గమ్యాన్ని చేరుకున్నామనే భ్రమను కలిగించే దారులను మనము త్యజించెదము గాక; మన ప్రతి పతనానికి దారులను తెరిచే అశ్రద్ధను, ప్రతి అధః పాతాళానికి దారితీసే సంతుష్టితో కూడిన స్వోత్కర్షను మనము త్యజించెదము గాక. మన ప్రయత్నాలు ఎంతటి గొప్పవైనా, మన సంఘర్షణలు, మన గెలుపులు సైతం ఎంతటివైనా, మనం ప్రయాణించవలసిన దూరంతో పోల్చుకుంటే మనం ఇంత మట్టుకు పయనించి వచ్చినది శూన్యం — అందరూ సమానమే — అత్యల్ప అణుధూళి లేక ఏకతీరుగానున్న నక్షత్రాలు — అన్నీ ఆ శాశ్వతుడి ముందు.

కాని దేవా, నీవు అన్ని అడ్డంకులనూ గెలుచువాడవు, అజ్ఞానమంతటిని తొలగదోసి

జ్ఞానదీప్తిని వెలిగించే మహాప్రకాశానివి, ఆభిజాత్య మంతటిని జయించే దివ్యప్రేమవు. ఏ తప్పూ నీ ముందు తన ఉనికిని కొనసాగించలేదు.

జనవరి 8, 1914

విశ్వాస బలం

ప్రతి క్షణం ముందుగా తెలియబడనిదంతా, ఊహించలేనిదంతా, తెలియనిదంతా సమస్తం మన ముందున్నది, ప్రతి క్షణం విశ్వం దాని పూర్ణతలో దాని భాగాలన్నింటి లోని ప్రతి ఒక్కదానిలోనూ మళ్ళీ తిరిగి సృష్టించబడుతున్నది. నిజంగా మాకు గనక తమ మీద సజీవమైన విశ్వాసం గనక ఉంటే, తమ సర్వశక్తిమంతత్వం మీద, ఏకైకం అయినటువంటి వాస్తవికత మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం గనక ఉంటే, తమ అభివ్యక్తత మాకు ప్రతి క్షణం విదితమవుతూ, దాని వలన మొత్తం విశ్వం అంతా పరివర్తన చెందుతుందని స్పష్టమౌతుంది. కాని మేము మా చుట్టూ ఉన్నదానికీ, గతించినదానికీ ప్రతిదానికీ ఎంతగా బానిసలమైపోయామంటే, స్వయం సంపూర్ణమైన మొత్తం అభివ్యక్త విషయాలకు మేము ఎంతగా ప్రభావితులమైనామంటే, మా విశ్వాసం ఎంతగా బలహీనంగా ఉందంటే, మేము ఇంకా ఆ గొప్ప అద్భుత రూప పరివర్తనకు మధ్యవర్తులుగా ఉపయోగ పడలేకపోతున్నాము.... కాని, ప్రభూ, ఆ రోజు తప్పక వస్తుందని నాకు తెలుసు, మా చెంతకు వచ్చేవారి నందరినీ ఆనాడు నీవు తప్పక పరివర్తన చేస్తావని నాకు తెలుసు; నీవు వాని నందరినీ ఎంత విప్లవాత్మకంగా మార్పు చేస్తావంటే, వారు గత బంధనాల నుంచి సంపూర్తిగా విముక్తులై, ఏకైకంగా నీతోనే తయారైన జీవితంగా, నీవే దాని సర్వోత్కృష్ట ప్రభువుగా, వారందరూ నీలో సంపూర్తిగా కొత్త జీవితాన్ని జీవించడం మొదలుపెడతారు. ఈ విధంగా ఆందోళనలన్నీ నిర్మలంగా, తీవ్ర పరితాపాలన్నీ శాంతిగా, సందేహాలన్నీ కచ్చితా లుగా, వికారాలన్నీ సామరస్యతగా, స్వార్థపూరిత అహంకారాలన్నీ ఆత్మ-సమర్ప ణగా, అంధకారమంతా ప్రకాశభరితంగా, బాధలన్నీ చెక్కుచెదరని ఆనందంగా మార్పుచెందుతాయి....

జనవరి 11, 1914

అధిక దుష్టత్వానికీ, అధిక శత్రుత్వానికీ వ్యతిరేకంగా అనుల్లంఘనీయ అవరోధం

ఓ ప్రేమైక దివ్యప్రభూ, ప్రతి అస్తిత్వంలోని నీ ఉనికి ప్రతి మానవునికి, అతడు అత్యంత క్రూరుడైనప్పటికీ కారుణ్యము నందూ, నైతికంగా అత్యంత నికృష్టుడైనప్పటికీ ఔదార్యమునకూ, చాలా మట్టుకు ఆత్మగౌరవమును కోల్పోయిన వాడైనప్పటికీ మర్యాదకూ, న్యాయానికీ ఉన్మీలనమును సుసాధ్యం చేస్తుంది. అన్ని లోకసంప్రదాయాలకూ, పక్షపాతాలకూ ఆవల నీవే, నీ దివ్యత్వమూ, పరిశుద్ధమూ అయిన ఒక ప్రత్యేక కాంతితో మేము ఏ విధంగా ఉన్నామో దానినీ, మేము చేసేదానినీ ప్రకాశింపజేసి, ఫలితంగా మేము ఏ విధంగా ఉన్నామో, ఏమి కాగలమో అనే దానిలోని తేడాను సుస్పష్టంగా చూడగలిగేటట్లు చేస్తావు. మితిమీరిన దుష్టత్వానికీ, అంధకారానికీ, శత్రుత్వానికీ వ్యతిరేకంగా నీవు అనుల్లంఘనీయమైన అవరోధాన్ని అమర్చావు; ప్రతి హృదంయోనూ సాధ్యమయ్యేవాటికీ, భవిష్యత్ పరిపూర్ణతలకూ నీవే సజీవమైన భరోసా.

తీవ్రోత్సాహమంతటితో నీకే నా ఆరాధన....

జనవరి 29, 1914

ఎంపికల ప్రాముఖ్యం

ప్రభూ, మేము ఏ విధంగా అభివ్యక్తం చేయగలమో, ఏ విధంగా అత్యుత్తమంగా నీకు ఉపయోగపడగలమో అని అడగటానికి ప్రతి రోజు ఉదయం మా బుద్ధిప్రవృత్తులు నీ వైపు తీవ్రంగా ప్రచోదనం కానీ. ప్రతి క్షణం మేము చేయగలిగిన వివిధ ఎంపికలలో, అవి ఎంత నిరర్థకంగా కనిపిస్తున్నప్పటికీ, అవి ఎల్లప్పుడూ ఎంతో ప్రాముఖ్యం కలిగినవే — మేము నిర్ణయం తీసుకున్నదాని మూలంగా మేము విధి నిర్ధారితమైన నియతిలా ఒక తరగతికో లేక ఇంకొకదానికో చెందినవారమౌతాము. — వాటియందు ప్రతి క్షణం మా వైఖరి ఏ విధంగా ఉండాలంటే, మీ దివ్యేచ్ఛయే మా ఎంపికలను నిర్ధారించాలనీ, ఆ విధంగా మా జీవితమంతటినీ మీరే నిర్దేశించాలనీ, మేము నిర్ణయం తీలుకునేటప్పుడు, మేము మా చైతన్యంలో ఉన్న పరిస్థితిని

బట్టి, మాకు ఎరుకలో నున్నటువంటి క్రమబద్ధమైన వాస్తవికతల విధినిర్ధారిత నియతకు బద్ధులమౌతాము; అక్కడి నుంచి ఒనగూడే పర్యవసానాలు, తరచుగా తెలియబడినివీ, బాధాకరమైనవీ అవుతాయి. అవి సాధారణ పద్ధతిలో సాగిపోయే ఒకరి జీవితానికీ వ్యతిరేకమై, ప్రతిబంధకాలను కలిగిస్తాయి, తదుపరి వాటిని అధిగమించటం చాలా కష్టసాధ్యమౌతుంది. కనుక, ఓ ప్రభూ, ఓ ప్రేమైక దివ్యమూర్తీ, మేము నీ ఎరుకను, కేవలం నీ ఎరుకనే కలిగి ఉండాలని కోరుకుంటున్నాం, మేము నిర్ణయం తీసుకున్న ప్రతిసారి, ఎంపిక చేసుకున్నప్పుడల్లా మేము నీ పరమోత్కృష్ట ధర్మంతో తాదాత్మ్యం చెంది ఉండి ఉండాలని, దాని వలన నీ మహదేచ్ఛ మమ్ములను కదిలించాలని, ఆ విధంగా మా జీవితం సమర్ధవంతంగా, సమగ్రంగా నీకు అర్పించబడాలని నివేదించు కుంటున్నాను.

నీ మహాప్రకాశంలో మేము చూడగలగాలి, నీ మహాజ్ఞానంలో మేము సరైన జ్ఞానమును కలిగి ఉండగలగాలి, నీ మహదేచ్ఛలో మేము సాక్షాత్కారతను పొంద గలగాలి.

జనవరి 31, 1914

జీవనసూత్రాలు ఒక తాత్కాలిక ఏర్పాటు మాత్రమే.

ఎవరైతే సమగ్రంగా మీతో ఐక్యమైపోయారో, ఎవరైతే పరిస్థితుల ననుసరించి నిరంతరం మీ ఎరుకతో తన చేతలలో అత్యంత పరిపూర్ణంగా మిమ్ము అభివ్యక్తం చేస్తారో, వారికి బాహ్యనియమావళులు ఏమాత్రమూ అవసరం లేదు. జీవన ప్రధాన సూత్రాలు మొత్తం మీద కేవలం ఒక తాత్కాలిక ఏర్పాటు మాత్రమే, అవి మిమ్ము ఇంకా తెలుసుకోనివారికి, వారి అజ్ఞానమును తగ్గించడానికీ, మీతో కేవలం అప్పు డప్పుడు మాత్రమే సుసర్గంలోకి వస్తూ ఉండే ఇంకా వారి అంధత్వగమనాలకు, అస్పష్ట గమనాలకు ఏదో విధంగా విరుగుడు చేయడానికీ ఉపయోగపడతాయి.

తనకు మాత్రమై నియామవళిని ఏర్పాటు చేసుకుని, వాటీని ఎంతగా వీలయితే అంతగా తేలికపరచి సాధారణ నియమావళిగా ఏర్పరచుకోవడం మంచిదే, కాని అతడు వాటిని కేవలం కృత్రిమమైన దీపాలుగా అనుకుని, వాటిని మీ సంపూర్ణ సహజకాంతిలో, మీతో సంసర్గం విఫలమైనప్పుడు తప్ప ఉపయోగించకూడదు. అంతేకాక, నిరంతరం వాటిని సంస్కరించి మార్పు చేసుకోవటం తప్పనిసరి,

ఎందువల్లనంటే, అవి కేవలం ప్రస్తుతమున్న జ్ఞానానికి అభివ్యక్తం మాత్రమే కాగలవు, అవి అవశ్యం మొత్తం అభివృద్ధితోనూ, జ్ఞానాభివృద్ధితోనూ తప్పనిసరిగా లాభాన్ని పొందుతాయి.

అందువలననే మా వద్దకు వచ్చే వారందరి మీద ఒకరికి ఉండవలసిన వైఖరి కోసం చింతన చేస్తున్నపుడు, వారికి ఏ హాని చేయకుండా ఉండటానికి మాత్రమే కేవలం నిగ్రహం కలిగి వుండటం కాకుండా; అన్నింటినీ మించి, వారికి అత్యధికంగా సాధ్యమైనంత మంచిని చేయాలని గట్టిగా ప్రయత్నించడమూ జరగాలని తలచబడింది. అనగా, పరమోత్తమమైన విషయాన్ని కనిపెట్టడానికి, అంటే వారి అంతరంగంలో నిన్ను కనిపెట్టడానికి, సాధ్యమైనంతగా వారికి ఉత్తమోత్తమమైన సహాయాన్ని అందించాలి — మీ ధర్మానికి ఆపాదించుకుంటూ ఒక ప్రయోజనాన్ని ఆశించి అమలుపరచే ఏ సూత్రమూ అపరిమేయమైనదీ, సులువుగా సఫలత నిచ్చేదీ కాదనే విషయం నాకు స్పష్టంగా అవగతమౌతున్నది, దానికి కేవలం పరిష్కారం మీతో ఎల్లప్పుడూ సంవాదంలో ఉండటమే. ఆ విధంగా దానిని సమగ్రంగా అనంతమైన వైవిధ్యమైన పరిస్థితుల నన్నింటినీ ఆపాదించుకుని అమలుపరచుకోవచ్చు.

ఫిబ్రవరి 7, 1914

దివ్యధర్మం అంటే వైఖరుల ధర్మం

ఒక వ్యక్తి మీ చైతన్యంలో ఎరుకలో ఉన్నప్పుడు పుడమి పరిస్థితుల నన్నింటినీ పరిగణనలోకి తీసుకుంటాడు. అతడు వాటి సంపూర్ణ సారూప్యతను చూసి ఇలా చెప్తాడు, "ఒక పని ఇలా చేయాలి, అలా చేయాలి అనేది అంత ముఖ్యమైనది కాదు, కాని ఒక ప్రత్యేకమైన రీతిలో చేయబడిన పని ఒకానొక నైపుణ్యాన్ని ఉత్తమో త్తమంగా ఉపయోగించడమే కాగలదు. చేసే పనులన్నీ అవి ఏవైనప్పటికీ, చూడటానికి ఒకదాని కొకటి పూర్తి వ్యతిరేకంగా ఉన్నప్పటికీ, మీ ధర్మానికి వ్యక్తీకరణే కాగలవు, అది ఎంతవరకంటే, ఆ ధర్మం యొక్క చైతన్యంతో అది మనస్సును పట్టి ఉండేవరకు. కాని ఆ ధర్మం సర్వసాధారణ మానవచైతన్యంలో సిద్ధాంతాలుగా లేక సూత్రాలుగా ఆచరణాత్మకమై అమలుపరచేది కాదు, అది నిరంతరంగా, సహజసిద్ధంగా ఉండే వైఖరీ ధర్మం, అది ఏదో ఒక విధంగా నిర్దిష్ట పద్ధతిలో చెప్పే పదాల కూర్పుగా వ్యక్తీకరించగలిగేది కాదు, కాని జీవించగలిగినది."

కాని అతడు తిరిగి సాధారణ చైతన్యంలోకి వెనుకకు పడిపోయిన వెనువెంటనే, దేనినీ తేలికగా, ఉదాసీనతతో తీసుకొనకూడదు, ఎటువంటి అధమాధమ పరిస్థితులలోనైనా, అత్యల్పమైన పనులకు కూడా చాలా గొప్ప ప్రాముఖ్యం ఉంటుంది, ఎందువల్లనంటే, ప్రతి క్షణం మనం చేసే పని, మన చైతన్యం శాశ్వత చైతన్యంతో తాదాత్మ్యతత కోసం తప్పక ప్రయత్నించవలసి ఉంటుంది; ఈ తాదాత్మ్యతతకు అవరోధం కలిగస్తుందని అనిపించేదాని నంతటిని జాగ్రత్తగా తొలగించవలసి ఉంటుంది. మన నడవడి నియమావళికి పరిపూర్ణ వ్యక్తిగత నిరాసక్తత ఆధారమై దానికి తగ్గ పూర్తి విలువ లభ్యమౌతుంది.

నా హృదయంలో ప్రశాంతతతో, నా మనస్సులో ప్రశాంతతతో, దృఢవిశ్వాసంతో అస్తిత్వంలో జనించిన ఆశావహ దృక్పథంతో, నేను మీకు నమస్కరిస్తున్నాను, ఓ ప్రభూ, శాశ్వత ప్రేమాస్పద దివ్యప్రభూ....

ఫిబ్రవరి 12, 1914

నిజమైన సమర్పణ — పనిని గురించిన భ్రమలు

ప్రతి రోజునూ, ప్రతి క్షణమునూ నూతనంగా, ఇంకా పూర్తిగా సమర్పించుకొనే అవకాశం అయి ఉండాలి, అదే మా అత్యుత్సాహంతో కూడిన, సంరంభంతో కూడిన సమర్పణలతో ఒకటి కాకూడదు. అతిగా చేసేది, పని మీద పూర్తి భ్రమలు కలిగి చేసేది కాకూడదు, కాని గాఢమైన, నిశ్శబ్దమైన సమర్పణ. అది అత్యావశ్యకంగా దృశ్యమానమైనది కాకపోవచ్చు కాని, అది చొచ్చుకుపోతూ, మొత్తం పని రూపును మార్చివేయగలిగింది. మా మనస్సు ఏకాంతంగా, ప్రశాంతంగా ఎల్లప్పుడు నీ యందు విశ్రాంతి తీసుకోనీ, అటువంటి పవిత్రమైన పరాకాష్ఠ నుంచే అస్థిరమై, జారిపోయే దృశ్యాలన్నింటి వెనుక ఏకైక, శాశ్వత మహాసత్యం యొక్క వాస్తవికతల కచ్చితమైన గ్రహణశక్తి అనుభవానికి రావలసి ఉంది.

ఓ ప్రభూ, అన్ని అస్తిమితాల నుంచి, ఆందోళన నుంచి నా మనస్సు పరిశుద్ధమైంది; అది నిలకడతో, ప్రశాంతత నొంది, అన్నింటి యందు నిన్ను చూస్తున్నది, బాహ్యంలో మా కార్యకలాపాలు ఎటువంటివైనా గాని, మా భవిష్యత్తుతో ఎటువంటి పరిస్థితులు రాసిపెట్టి ఉన్నా కాని, మీరే సజీవంగా ఉంటారని, మీ మార్పులేని

శాశ్వతత్వంలో, మీరే వాస్తవమని, మీలోనే మేము జీవిస్తామని.... పుడమి మొత్తం మీద ప్రశాంతత పరిఢవిల్లును గాక....

ఫిబ్రవరి 21, 1914

విశ్వం కంటే విశాలమైన నా వక్షంలో జీవులందరు హాయిగా ఒదిగిపోతారు

నేను పదమూడేళ్ళ పిల్లగా ఉన్నప్పుడు, రమారమి ఒక సంవత్సరం పాటు నిద్రకు ఉపక్రమించిన వెనువెంటనే నేను నా శరీరం బయటకు వెళ్ళేదానను, అక్కడి నుంచి సరాసరి ఇంటి మీదకు, తరువాత నగరం మీదకు, చాలా ఎత్తుకు పైకి వెళ్ళిపోయేదానను. అప్పుడు నన్ను నేను నా కంటే చాలా పెద్దదైన బంగారు వస్త్రం కప్పుకున్నదానినిగా చూసేదానను. నేను ఇంకా ఎత్తుకి పైకి పోయిన కొలదీ ఆ వస్త్రం నన్ను కప్పివేసేది, గుండ్రంగా నా చుట్టూ నగరం మీద ఒక విధమైన అపారమైన కప్పులాగా పరచుకుంటూ ఉండేది. అప్పుడు నేను పురుషులను, స్త్రీలను, వృద్ధులను, వ్యాధిపీడితులను, దురదృష్టవంతులను అన్ని వైపుల నుంచి రావడం చూసేదానను. వారందరూ విశాలంగా పరచుకున్న ఆ వస్త్రం కింద గుమిగూడి సహాయం కోసం అర్థిస్తూ, వారి దీనావస్థలను, కష్టాలను, వారి ఈతిబాధలను మొరపెట్టుకుంటూ ఉండేవారు. దానికి సమాధానంగా, తేలికైన, సజీవమైన ఆ వస్త్రం వ్యక్తిగతంగా ప్రతి ఒక్కరి వద్దకు విస్తరిస్తూ ఉండేది. వారు దానిని తాకిన వెంటనే, వారు ఉపశమనం పొందటానికి లేక వ్యాధి నివారణ చెందడం కాని జరిగేది, వారు వారి శరీరాల నుంచి బయటకు వచ్చిన దానికంటే అధికమైన ఆనందంతో, అధికమైన ఆరోగ్యంతో తిరిగి వెళ్ళిపోయేవారు. నాకు నిజజీవనమైనటువంటి రాత్రి పూట జరిగే ఈ పని కంటే ఎక్కువ సంతృప్తికరంగా ఏదీ ఉండేది కాదు. దీని కంటే ఏదీ ఎక్కువ ఆనందింపజేసేది కాదు, రోజులో చేసే పనులన్నీ నిస్సారంగా, వెలవెలబోతూ వాస్తవంగా నిర్జీవంగా అనిపించేవి. నేను ఈ విధంగా పైకి వెడుతున్నప్పుడు తరచు నా ఎడమ వైపు, ఒక వృద్ధుడు నిశ్శబ్దంగా, నిశ్చలంగా నా వంక సాదరంగా ప్రేమతో, తన ఉనికితో నన్ను ప్రోత్సహించేవాడు. ఈ వృద్ధుడు, ఒక పెద్ద ముదురు రక్తవర్ణ వస్త్రమును ధరించి ఉండేవాడు, అది అతని వ్యక్తిత్వానికి సంకేతం — అని నాకు తరువాత తెలిసింది — అతడు మహా దుఃఖకారకుడు.

ఆ గాఢానుభవం, చాలా మట్టుకు వ్యక్తీకరించలేని వాస్తవికానుభవం. ఇతర భావాలతో నా మనస్సులో అది ఏ విధంగా విపులీకరించబడిందో, దానిని బహుశా ఈ విధంగా వర్ణించవచ్చు:

చాలా పర్యాయాలు పగలూ, రాత్రీ నా కనిపించేది, నేను లేదా నా చైతన్యం ఏమాత్రం అవయవం కాని నా హృదయంలో పూర్తిగా కేంద్రీకరించబడేది,అది అనుభూతి కూడా కాదు, అది దివ్య మహాప్రేమ, వ్యక్తిత్వరహితమై, శాశ్వతమైనది; ఈ మహాప్రేమగా, నాకు నేనుగా భూమి అంతటిలో ప్రతిదాని కేంద్రంలో నివసిస్తున్న అనుభూతి పొందేదానిని, అదే సమయంలో నేను అపారంగా పరచుకుని, అనంతమైన చేతులతో, జీవు లన్నింటినీ హద్దులు లేని దయార్ద్ర హృదయంతో చుట్టుముట్టి, దగ్గరగా పట్టుకుని, సమీకరించి, విశ్వం కంటే ఇంకా విశాలమైన నా వక్షం మీద ఒకరి పక్కన ఒకరు ఒదిగిపోగా నా కౌగిలి లాలనలో వారికి హాయిగా సేద తీర్చే దానిని....

ఫిబ్రవరి 22, 1914

మీకు సేవ చేయాలకునేవారు

మీకు యోగ్యమైన రీతిలో సేవ చేయాలనుకునేవారు తన్ను తాను దేనికీ బంధించుకుని ఉండకూడదు, మీతో ఇంకా ఎక్కువ ఎరుకతో సంసర్గమును కలుగు జేయగల పనులకు సైతం....

కాని మొత్తం పరిస్థితు లన్నింటి ఫలితంగా, భౌతిక విషయాలు సాధారణం కంటే ఇంకా ఎక్కువగా జీవితంలో స్థలం ఆక్రమించుకుంటూ ఉంటే, ఒకరు దానిలో మునిగిపోకుండా ఉండటం ఎలాగో, మీ ఉనికి యొక్క స్పష్టమైన దర్శనం హృద యాంతరాళం లోపల కలిగి ఉండటం ఎలాగో, ఏదీ అస్థిరపరచ లేనటువంటి ఆ నిర్మలమైన ప్రశాంతతలో నిరంతరం జీవించడం ఎలాగో తప్పకుండా తెలుసుకుని తీరాలి....

దేవా, ప్రతి చోటా కేవలం మిమ్ము మాత్రమే చూస్తూ ప్రతిదీ చేయడం, ఆ విధంగా ఉంటూ ఏ కార్యమును తలపెట్టినా ఆ కార్యమును అధిగమించి పైకి

పోవడం, విహంగంలా శీఘ్రంగా పైకెగరిపోయే మమ్ములను భూభారానికి బందీలుగా ఏ సంకెలా బాధించకుండా ఉండాలని....

ఫిబ్రవరి 25-26, 1914

సమర్పణం పరిస్థితుల మీద ఆధారపడేది కాదు

ఓ ప్రభూ, జీవితాన్ని మీకు సంపూర్ణంగా అంకితం చేసుకున్నవారికి పంచిపెట్టబడిన అపార సంతోషానుభవాన్ని నేను తెలుసుకుంటున్నాను. అయితే, ఇది బాహ్య పరిస్థితుల మీద ఆధారపడి ఉండేది కాదు, కాని ఒక వ్యక్తి ఉన్నటువంటి స్థితి మీద, దాని అధికతరమూ లేక అల్ప పరిమాణమూ అయిన జ్ఞానప్రకాశం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. మీ ధర్మానికి పరిపూర్ణంగా చేయబడిన సమర్పణ మొత్తం పరిస్థితుల తీవ్రతను సడలించి కొంత మార్పును తీసుకురాగలిగినదే కావచ్చును, అయినప్పటికీ ఇవి మాత్రమే ఈ పరిపూర్ణ సమర్పణ సుసాధ్యమునకూ, అభివ్యక్తమునకూ కారణాలు కానేరవు. నా ఉద్దేశంలో మీ ధర్మం అభివ్యక్తమయ్యేది కొన్ని ప్రత్యేక సందర్భాలలో మాత్రమే కాదు, ఎల్లప్పుడూ అది అందరికీ సమానమే, ప్రతివానికీ ఆ అభివ్యక్తత వారి తత్త్వాన్ని బట్టి వేరుగా ఉంటుంది, అనగా, భౌతిక జీవితంలో ఆ క్షణంలో అతని కివ్వబడిన విధాయక కర్మ ననుసరించి.

కాని మార్పు లేనిది, సార్వజనీనమైనది మాత్రం, ఏ మాత్రమూ అంధకారం, అజ్ఞానం, స్వార్థపూరిత ప్రేమ లేదా దుష్టబుద్ధి అనేది వారిలో లేక కేవలం మీకు మాత్రమే సమర్పించుకున్న వారందరి సంతోషప్రదమైన ప్రశాంతత, తేజోవంతమైన, ఏ మార్పు లేనటువంటి స్వచ్ఛత.

ఓ ప్రభూ, ఈ దివ్య ప్రశాంతతకై అందరూ జాగరూకలగుదురు గాక.

ఫిబ్రవరి 27,1914

అవరోధాలన్నీ స్వయం తన ఆత్మలోనే ఉంటాయి.

అవరోధాలన్నీ స్వయం తన ఆత్మలోనే ఉంటాయి. ఇబ్బందులన్నింటినీ స్వయం తన ఆత్మలోనే చూడవచ్చు, స్వయం తన ఆత్మలోనే ఆంధకారమూ, అజ్ఞానమూ సమస్తం ఉంటాయి. మనం భూమండలమంతా ప్రయాణం చేయాలా, ఎక్కడ ఏకాంత సీమలకు వెళ్లి మనకి మనం కనపడకుండా పోవాలో, మన అలవాట్లన్నింటితో

తెగతెంపులు చేసుకోవాలా, అత్యంత కఠోరమైన జీవనం సాగించాలా, అయినప్పటికీ ఒక వేళ భ్రాంతిపూర్వకమైన ఏదో ఒక బంధనం మా చైతన్యాన్ని మీ చైతన్యం నుంచి వెనుకకు దూరంగా కొనిపోతే, ఒక వేళ ఏదైనా స్వార్థపూరిత బంధనం మమ్మల్ని మీ సమగ్ర సంసర్గంతో కూడిన దివ్య మహాప్రేమ నుంచి తెంపివేస్తే, బాహ్యపరిస్థితులన్నీ ఎలా ఉన్నప్పటికీ మేము ఏమాత్రమూ నీ దరిదాపులలో ఉండము. ఏవైనా పరిస్థితులు ఎక్కువ అనుకూలం లేక తక్కువ అనుకూలం అని అనుకోగలమా? నాకు సందేహమే; వాటి మీద మనకు ఉన్న మన అభిప్రాయం. అవి మన కొసగే పాఠాల ద్వారా అధికంగానూ లేక అల్పంగానూ లబ్ధిని పొందడానికి మార్గం సుగమం చేస్తుంది.

ఓ ప్రభూ, నేను మిమ్మల్ని ఆవాహన చేస్తున్నాను! నేను పరిపూర్ణ ఎరుకతో, ఈ వ్యక్తిత్వమును సంఘటితపరచే వాటన్నింటి వశవర్తిని అయి ఉండేటట్లుగా అనుగ్రహించు, దాని వలన నా నుంచి నేను విముక్తిని పొంది, ఈ అనేక కణసముదాయముల ద్వారా నీవు మాత్రమే జీవించునట్లుగా, కార్యములను చేయునట్లుగా అనుగ్రహించు.

మహాప్రేమలో, మహాప్రేమతో, మహాప్రేమ కొరకు జీవించాలి, నీ అత్యున్నత అభివ్యక్తతతో సుస్థిరంగా ఐక్యమై ఉండటానికి....

మార్చి 1, 1914

కృతజ్ఞత, దృఢ విశ్వాసముల అవస్థ

బయలుదేరి వెళ్ళే కాలం దగ్గర పడుతున్న కొలదీ, నేను ఒక రకమైన ఆత్మ-సంవాదంలోకి ప్రవేశిస్తున్నాను; నేను ప్రేమభరితమైన పవిత్ర మనస్సుతో మా చుట్టూ ఉన్న వేలకొలది అల్పము అముఖ్యములైన వాటన్నింటికి, ఎన్నో సంవత్సరాలుగా నమ్మకస్తులైన స్నేహితుల పాత్రను పోషిస్తున్న వాటి వైపు మా దృష్టిని మరల్చుతున్నాను; మా బాహ్యజీవితానికి అవి చేకూర్చగలిగిన ఆహ్లాదమున కంతా నేను కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా ధన్యవాదాలు తెలుపుకుంటున్నాను; ఓ ప్రభూ, విధివశాన మా చేతులలో గాక మరెవరి చేతులలోనైనా ఎంతకాలమైనా ఉండవలసిన అగత్యం వాటికి కలిగితే, ఆ చేతులు వాటికి కోమలత్వము కలిగించి, అంధ అచేతనా అవ్యక్త స్థితి నుండి బయటకు తీసుకువచ్చి నీ దివ్య మహాప్రేమకు తగిన రీతిలో అందించవలసిన మన్ననను తెలుసుకోవాలని నేను కోరుకుంటున్నాను.

నేను ఇప్పుడు భవిష్యత్తుకు మరలుతున్నాను, సాభిప్రాయమగు నా దృష్టి ఇంకా ఎక్కువ పవిత్రం అయింది. మా విధిరాత ఏమిటో నాకు తెలియదు, నేను పట్టించుకోను; బాహ్యాపరిస్థితులు ఏమాత్రం ముఖ్యమైనవి కావు; నేను ఆశించేది కేవలం ఇది మాకు నూతన అంతరంగ దశగా కావాలని, అందులో భౌతిక విషయాల నుంచి ఎక్కువగా విడివడి ఉండాలని, దాని అభివ్యక్తతకు ఇంకా ఎక్కువగా సూటిగా దానికి మాత్రమే నిశితంగా గురిపెట్టినటువంటి అంకితభావం కలిగి ఉండాలని; అది నీ కార్యోద్దేశానికి అధికతరమైన ప్రకాశంతో, అధికతరమైన ప్రేమతో, ఇంకా ఎక్కువ పరిపూర్ణంగా అంకితమైన దశగా కావాలని ఆశిస్తున్నాను.

నిశ్శబ్దమైన ఆరాధనలో నేను నిన్ను ధ్యానిస్తున్నాను....

మార్చి 3, 1914

బంధనమూ, ప్రేమానురాగాల మూలంగా జనించిన బాధకు ఒక చికిత్స

వారి బాధల వలన తీవ్రంగా బాధపడిన అనంతరం, నేను నీ వైపు మరలుతున్నాను, దానిని నయం చేయడానికి దానిలో అన్ని ప్రశాంతతలకూ, అన్ని ఆనందాలకూ మూలమైన ఆ దివ్య మహాప్రేమ రవంతను అందులోకి పుట్టించుతున్నాను. మేము బాధ నుంచి అవశ్యం దూరంగా పారిపోకూడదు, అంత మాత్రాన మేము దానిని తప్పక ప్రేమిస్తూ, పెంచి పోషించకూడదు, మేము దాని లోలోతుల లోకి కావలసినంత మట్టుకు పోవటం ఎలాగో తప్పకుండా నేర్చుకుని, దానిని మేము శాశ్వత చైతన్యానికి ద్వారాలను తెరవగలిగే శక్తిమంతమైన ఒక మీటగా తిప్పి, మీ మారపులేని పవిత్రత లోనికి ప్రవేశించాలి.

కచ్చితంగా ఇటువంటి ప్రబల విశ్వాసం, భౌతిక బంధనం ఏదైతే శరీరాలు వేరైనప్పుడు హృదయాలు పిండే వేదనకు కారణమో, అది, ఒక దృష్టిలో, మేము అశాశ్వతమైన బాహ్యరూపాల మీద, వాస్తవమైన మీ పరమావశ్యకమగు మహాఏకత్వము మీద మేము ధ్యానించినప్పుడు బాల్యచేష్ట అవుతున్నది; కాని మరియొక దృష్టిలో, మనుషుల లోని ఈ బంధనం, ఈ వ్యక్తిగత ప్రేమానురాగాల మూలంగా వారందరూ వారికి ఏ మాత్రం తెలియకుండానే ఆ మౌలికమైన ఏకత్వం వైపుకు ఎల్లప్పుడూ కదలిపోవడం, సాధ్యమైనంతవరకు, బాహ్యంలో సాక్షాత్కరించుకోవటానికి చేసే

ఒక ఎరుక లేని ప్రయత్నం కాదా? కచ్చితంగా, దాని మూలంగా, ఈ ఎడబాటు సమర్థవంతంగా ఈ బాహ్యచైతన్యాన్ని మించి అతీతంగా పోవటానికీ; ఈ పై పై బంధనాల స్థానంలో నీ శాశ్వత మహా ఏకత్వాన్ని పూర్ణసాక్షాత్కారంతో తిరిగి స్థాపించటానికి సాధనం కాదా? దీనిని నేను వారందరూ పొందాలని కోరుకుంటున్నాను, దీనిని నేను వారందరికీ సమధికోత్సాహంతో తీవ్రంగా ఇచ్ఛగిస్తున్నాను, అందువలననే, మీ విజయం తథ్యమనే గట్టి నమ్మకంతో, మీ గెలుపు తప్పనిసరి అని, వారి దుఃఖాన్ని మీకు అప్పగిస్తున్నాను, ఫలితంగా, దానిని ఆ కాంతితో ప్రకాశింపజేసి ఆ గాయాన్ని మాన్పవచ్చునని తలుస్తున్నాను.

ఓ ప్రభూ, ఈ సుందరమైన ప్రేమానురాగాలు, వాత్సల్యాలూ అన్నీ వైభవోపేతమైన జ్ఞానంగా పరివర్తన చెందగలిగేటట్లుగా అనుగ్రహించు.

ప్రతిదాని నుంచి అత్యంత శ్రేయస్కరమైనది ఆవిష్కరించబడాలని, నీ సంతోషప్రదమైన ప్రశాంతత పుడమిపై రాజ్యమేలాలని అనుగ్రహించు.

జెనివా, మార్చి 6, 1914

సర్వే సర్వత్రా నీ గృహమే

ఎవరైతే మీ కోసం, నీలో జీవిస్తారో వారు వారి భౌతిక పరిసరాలనూ, వారి అలవాట్లనూ, నడత తీరునూ, సాంఘిక వాతావరణమునూ, బహుశా మార్చుకుంటారు, కాని, ప్రతి చోటా వారు అవే పరిస్థితులను చూస్తారు; నిరంతరం వారు వారి మనస్సును మీ మీదే లగ్నం చేసి, వారిలో, వారి తలపులతో ఆ పరిస్థితులను తోడ్కొనిపోతారు, ప్రతి చోటా వారు సొంత ఇంటి వాతావరణానుభూతినే పొందుతారు, ఎందువల్లనంటే, ప్రతి చోటా వారు మీ ఇంటిలోనే వుంటారు గనక. ఇక ఏ మాత్రమూ అసాధరణతకూ, అనూహ్యమైనవాటికీ, ఆకర్షణీయమైన విషయాలకూ, దేశాలకూ వారు అబ్బుర పడరు; వారికి అన్నింటిలోను అభివ్యక్తమై వున్న మీ మహాసన్నిధి, మార్పులేని మీ వైభవం వారి నెప్పటికీ వదలిపోదనీ, అది అత్యల్ప ఇసుక రేణువులోనూ వాస్తవమనీ....

ఓ ప్రభూ, నా ప్రియ వల్లభా, నేను ఈ నావ మీద నిరంతరం పొందుతున్న అనుభవం, చాలా ఆశ్చర్యకరమైన ప్రశాంతతతో కూడిన ఆవాసంగా, మీ దివ్య మహాసాన్నిధ్య చైతన్యానికి మేలుకొనటానికి మేము జయించి వశపరచుకోవలసిన

ఉదాసీన అధోచేతనా అలల మీద తేలియాడుతూ, మీ ధర్మ నియతి కోసం పయనిస్తున్న దేవాలయంగా అనిపిస్తున్నది.

ఓ అనిర్వచనీయ మహాశాశ్వతమా, నేను మిమ్ము తెలుసుకొనే రోజు ఎంతో పవిత్రమైనది.

భవిష్యత్తులో, చిట్టచివరక పుడమి మిమ్ము తెలుసుకొని, కేవలం మీ కోసమే జీవించే రోజు వస్తుంది, ఆ రోజు రోజులన్నింటి లోకి ఎంతో పవిత్రమైనది....

మార్చి, 9, 1914

నిశ్శబ్ద నిశీధిలో ప్రార్థన

ఈ నిశ్శబ్ద నిశీధిలో మీ మహాప్రశాంతి అన్ని విషయాల మీద రాజ్యమేలుతున్నది. నా నిశ్శబ్ద హృదయంలో మీ మహాప్రశాంతి ఎల్లప్పుడూ రాజ్యమేలుతున్నది; ఈ రెండు నిశ్శబ్దాలు ఐక్యమైనప్పుడు, మీ మహాప్రశాంతి ఎంత శక్తిమంతంగా ఉంటుం దంటే, ఏ రకమైన కలవరమూ దానిని నిరోధించలేదు. అప్పుడు నేను ఆలోచించినది, మా నావ మీద అనుక్షణం కాపలా కాస్తూ, రక్షకులుగా మా దారితెన్నులను కాపాడుతూ ఎవరైతే ఉన్నారో వారిని, నేను ఎంతో కృతజ్ఞతా భావంతో మీ మహాప్రశాంతత వారి హృదయాలలో ఉబికి పైకి వచ్చి, సజీవంగా ఉండాలని కోరుకున్నాను; ఆ తరువాత నేను ఆలోచించినది, ఎవరైతే నమ్మకంతో, చింతాముక్తులై, అచేతనా నిద్రలో శయనిస్తున్నారో వారిని, వారి దైన్యాలకూ, వారు ఆతురతతో నిద్ర నుంచి మేల్కొంచినప్పుడు వారిలో గుప్తంగా ఉండి పైకి లేచేటటువంటి వారి బాధలకూ జాలితో, నేను మీ మహాప్రశాంతతలోని రవంత వారి హృదయాలలో వసించాలనీ, జీవనంలోని ఆత్మశక్తి మరియు అజ్ఞానాన్ని దూరం చేసే జ్ఞానప్రకాశం వారిలో జాగృతమవ్వాలని కోరుకున్నాను. తరువాత నేను ఈ సువిశాల సముద్రంలో వసిస్తున్న గోచరమూ, అగోచరమూ అయిన వాటన్నింటినీ తలచి, మీ మహాప్రశాంతత వారి మీద పరచుకొని ఉండాలని నేను ఇచ్ఛగించాను. ఆ తరువాత ఎవరినైతే మేము మా వెనుక దూరంగా వదలి వచ్చామో, ఎవరి ప్రేమానురాగాలు మా వెంట మాతో వస్తున్నాయో వారిని తలచి, ఎంతో గాఢమైన వాత్సల్యంతో, మీ ఎరుక, కరగిపోని మహాప్రశాంతత వారికి ఉండాలని నేను కోరుకున్నాను; వారు అందుకోగలిగినంతగా సమృద్ధిగా మీ మహాప్రశాంతత ఉండాలని కోరుకున్నాను

తరువాత మేము ఎవరి చెంతకు చేరుకోబోతున్నామో, ఎవరైతే శిశువుల వలె అన్యథా చింతలతో మునిగిపోయి, అజ్ఞానంతో, స్వార్థపూరిత అహంకారంతో అల్ప ప్రయోజనాల నాశించి వైరంతో పోట్లాడుకుంటూ ఇబ్బందుల పాలవుతూ ఉన్నారో వారిని తలచి, ఎంతో తీవ్రతతో, అధికమైన ఆకాంక్షతో మీ మహాప్రశాంతతను, పూర్ణ ప్రకాశమును వారి కోసము అడిగాను. తరువాత మాకు తెలిసిన వారందరికీ, తెలియని వారందరికీ, రూపుదిద్దుకునే ఈ జీవిత మంతటికీ, ఈ రూపమును మార్పు చేసినదాని నంతటికీ, ఇంకా ఇప్పటికీ ఈ రూపంలో లేనిదాని నంతటికీ, వీటి కన్నింటికీ, ఇంకా నేను ఆలోచించ లేకపోయిన వాటి కన్నింటికీ, నా స్మృతిలో ఉన్నవాటి కన్నింటికీ, నేను మరచిపోయిన వాటి కన్నింటికీ, గాఢమైన ధ్యానంతో, మూగ ఆరాధనతో నేను మీ మహాప్రశాంతతను ఆవాహన చేస్తున్నాను.....

మార్చి 10, 914

బాహ్య పరిస్థితుల ప్రమేయం ఏముంటుంది

ఓ ప్రభూ, నా ఒకే ఆకాంక్ష మిమ్ము తెలుసుకోవటం, మిమ్ము ఇంకా బాగా ప్రతి రోజూ సేవించుకోవటం. బాహ్యపరిస్థితుల ప్రమేయం ఏముంటుంది? ప్రతి రోజు అవి ఇంకా ఎక్కువగా నిష్ఫలమైనవనీ, భ్రాంతిమయమైనవనీ నాకు అనిపిస్తున్నది, బాహ్యజీవితంలో మాకు ఏమి జరుగుతుందో అనేదాని గురించి నేను తక్కువగా, ఇంకా తక్కువగా ఆసక్తి కలిగి ఉంటున్నాను; కాని ఎక్కువగా, ఇంకా ఎక్కువగా నాకు చాలా ముఖ్యమని అనిపించిన ఒక విషయం మీద నేను తీవ్రమైన ఆసక్తితో ఉన్నాను: మీకు ఇంకా బాగా సేవ చేయడానికి, ఇంకా ఎక్కువగా మిమ్ము తెలుసుకోవాలని బాహ్యసంఘటనలన్నీ తప్పకుండా ఈ లక్ష్యానికే వచ్చి ఒక చోట చేరుకోవాలి; దానికి వాటి మీద ఉన్న మా వైఖరి మీదే సమస్తం ఆధారపడి ఉంటుంది. నిరంతరం అన్నింటి యందు మిమ్మే అన్వేషించడం, ప్రతి ప్రరిస్థితిలోను ఎప్పటికీ ఎక్కువగా మిమ్మే అభివ్యక్తం చేయాలని కోరుకోవటం, అటువంటి వైఖరిలోనే పరమోత్కృష్ట ప్రశాంతత, పరిపూర్ణ నిర్మలత్వం, నిజమైన సంతృప్తి ఉంటుంది. అందులోనే జీవితం వెలుగులను విరజిమ్ముతూ వెల్లివిరుస్తుంది, విస్తృతమౌతుంది, వ్యాప్తి చెందుతుంది, అది ఏ విధంగానంటే, గంభీరమైన అలలతో, దానినిక ఏ తుఫానూ ఎంత మాత్రమూ చిందరవందర పరచలేని విధంగా.

ఓ ప్రభూ, మీరే మా రక్షకులు, కేవలం మా సంతోషం, మీరే మా అత్యంత తేజోమయమగు ప్రకాశమవు, మీరే మా పవిత్ర ప్రేమ, మా ఆశ, మా దృఢశక్తి. మీరే మా జీవితం, మా అస్తిత్వ వాస్తవికత!

భక్తిపూర్వకంగా, ఆనందభరితమైన ఆరాధనతో నేను మీకు ప్రణమిల్లుతున్నాను....

మార్చి 12, 1914

భౌతిక పరిస్థితులు కొంచెం క్లిష్టమైన వేళ

భౌతిక పరిస్థితులు కొంచెం క్లిష్టమై, కొంత అసౌకర్యం కలిగేవేళ, ఆ వ్యక్తి జీవితం లేదా మృత్యువు, స్వస్థత లేదా అస్వస్థతల గురించి ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా, అతడికి మీ మహదేచ్ఛకు పూర్తిగా ఎలా సమర్పించుకోవాలో తెలిస్తే, అప్పుడతని సమగ్ర అస్తిత్వం తక్షణం మీ ధర్మమగు ప్రేమ, జీవితాల సామరస్యతలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడు, భౌతిక అనారోగ్యం తొలగిపోయి దాని స్థానంలో ప్రగాఢమైన, ప్రశాంతమైన నిశ్చల నీరవత్వంతో క్షేమకరమైన అస్తిత్వం విరాజిల్లుతుంది.

ఏ వ్యక్తి అయినా, ఒక కార్యమును చేపట్టినప్పుడు దానికి చాలా ఎక్కువగా భౌతికమైన సహనశక్తి ఆవశ్యకమైన తరుణాన అతడిని చాలా ఎక్కువగా నీరసపరచేది, అతడు ముందస్తుగానే దేనినైతే తాను ఎదుర్కొనబోతున్నాడో దాని ఇబ్బందులన్నింటినీ ఊహించుకోవడం మూలంగానే అనే విషయాన్ని నేను గమనించాను. ప్రతి క్షణం కేవలం అప్పటికప్పుడు ఎదురయ్యే ఇబ్బందిని మాత్రమే చూడటం చాలా తేలికైన పని; ఈ విధంగా చేయబోయే పరిశ్రమ చాలా తేలికవుతుంది, ఎందువల్లనంటే, అది వ్యక్తి కుండే శక్తీ, అతడికుండే నిరోధక శక్తీ అనే వాటి నిష్పత్తి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. శరీరం అద్భుతమైన ఉపకరణం, మన మనస్సుకు దానినే విధంగా ఉపయోగించుకోవాలో తెలియదు, దాని మృదుత్వాన్ని వర్ధిల్లజేయటానికీ, అనేక విధాలుగా దానిని సులభంగా తీర్చిదిద్దటానికీ బదులుగా అది, దానిలో ముందస్తుగానే ఏర్పరచుకున్న భావాలు, అననుకూలమైన సూచనలతో ఒక విధమైన స్థిరత్వాన్ని తీసుకువస్తుంది.

కాని, ఓ ప్రభూ, పరమోత్కృష్టమైన విజ్ఞానం ఏమిటంటే, మీతో ఐక్యం కావటమే, మీలో దృఢవిశ్వాసం ఉంచడమే, మీ లాగా అయిపోవటమే; మీ సర్వ శక్తిత్వాన్ని

అభివ్యక్తం చేయబోయే మనిషికి అసాధ్యమనేది ఏదీ ఇక ఎంత మాత్రమూ ఉండబోదు....

మార్చి 17, 1914

ఒక ఇష్టాపూర్వక ఆశావాదివికా

నేను అర్థం చేసుకున్నదాని ప్రకారం, ఆదర్శదాయకమైన స్థితి, నిరంతరం మీ చైతన్యంతో ఎరుకలో ఉండటమే, అప్పుడు ఆ మనిషికి, ప్రతి క్షణం, దానంతటదే, ఏ పునరాలోచనావసరమూ లేకుండా, మీ ధర్మాన్ని అత్యుత్తమంగా వ్యక్తం చేయడానికి ఏమి చేయాలనేది కచ్చితంగా తెలుస్తుంది....

ఈ భూమి మీద జరిగే ప్రతి పనికీ మంచీ, చెడూ అనేవి రెండూ ఉంటాయి. అత్యంత దివ్య ధర్మమైనటువంటి ఆ మహాప్రేమను అత్యుత్తమంగా వ్యక్తం చేసే పనులు సైతం, ప్రపంచంలో అంతర్గతంగా ఇప్పుడున్న విధంగా, తమలో ఎంతో కొంత అస్తవ్యస్తతను, జ్ఞానవిహీనతను కలిగి ఉంటాయి. నిరాశావాదులుగా పిలవబడే కొంతమంది ప్రజలు, చాలా మట్టుకు ప్రత్యేకించి ప్రతిదానిలోని నైరాశ్యాన్ని గ్రహిస్తారు. దానికి వ్యతిరిక్తంగా, ఆశావాదులు, కేవలం సౌందర్య, సామరస్యతలనే చూస్తారు. బుద్ధిహీనతా, అజ్ఞానమూ అయినటువంటి ఏ ఉద్దేశమూ లేని ఆశావాదిగా ఉండే కంటే, ఇష్టాపూర్వకమైన ఆశావాదిగా కావటానికి ఆనందదాయకమైన గెలుపును సాధించటం సబబు కాదా? నిరాశావాదుల దృష్టిలో ఒకరు చేసే పని ఎప్పుడూ చెడ్డదే, అజ్ఞానంతోనూ లేక స్వార్థాహంకారంతోనూ చేసేది; వారిని ఏ విధంగా సంతృప్తిపరచగలం? అది అసాధ్యమైన పని.

దానికి ఒకటే మార్గం ఉంది; ఒకరు ఊహించగలిగినంతగా ఎంత సాధ్యమైతే అంత సమగ్రంగా మహోన్నతమైన, పవిత్రమైన జ్ఞానప్రకాశంతో ఐక్యమవటం, తన చైతన్యాన్ని సాధ్యమైనంత సంపూర్ణంగా ఆ కేవల మహాచైతన్యంతో తాదాత్మ్యం చేయటం, కేవలం ఆ మహాచైతన్యం నుంచే అన్ని ప్రేరణలు పొందడానికి గట్టిగా ప్రయత్నం చేయడం, ఫలితంగా తనకు సాధ్యమైనంత రీతిలో అత్యుత్తమంగా ఈ భూమి మీద దాని అభివ్యక్తత వర్ధిల్ల గలందులకై దోహదం చేయడం, దాని ఆధిపత్య శక్తిలో దృఢ విశ్వాసం ఉంచడం, అన్ని సంఘటనలను నిర్మల చిత్తంతో తిలకించడం.

ప్రస్తుత సృష్టిలో ప్రతిదీ తప్పనిసరిగా కలగలసిపోవడం మూలంగా, చేయదగ్గ అత్యంత వివేకమైన పని, ఏ వ్యక్తి అయినా తాను ఎంత బాగా చేయగలడో అంత బాగా చేయడం, ఎప్పటికి ఇంకా అధికతరమైన ప్రకాశం దిశగా గట్టిగా ప్రయత్నించడం, సమగ్ర పరిపూర్ణతను ఈ క్షణంలో సాక్షాత్కరించుకోలేమనే సత్యానికి తల ఒగ్గి తన మనసును సమాధానపరచుకోవడం.

అయినప్పటికీ, ఎంతో తీవ్ర గాఢావేశంతో మన మందరం చేరడానికి దుర్గమమైన ఆ పరిపూర్ణత కోసం ఎల్లప్పుడూ తప్పకుండా ఆకాంక్షిస్తూ ఉండవలసిందే కదా!...

మార్చి 23, 1914

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మార్చి 29, 1914

ఎవరినైతే మేము అవశ్యం తెలుసుకోగలమో, అవగతం చేసుకోగలమో, సాక్షాత్కరించుకోగలమో, సంపూర్ణ చైతన్యమో, శాశ్వత ధర్మమో, అటువంటి ఓ, దేవా, ఎవరైతే మాకు మార్గదర్శనం చేస్తూ, ప్రకాశింప జేస్తున్నారో, ఎవరైతే మమ్ములను చలింపజేస్తూ, అంతర్బుద్ధిని కలుగ జేస్తున్నారో, అటువంటి ఓ దేవా, ఈ బలహీన ఆత్మలు దృఢత్వాన్ని పొందేటట్లుగా అనుగ్రహించు, ఎవరైతే భయం చెందుతున్నారో వారికి పునరాశ్వాసన కలిగించు. మీకు నేను వారిని అప్పజెప్తున్నాను, అంతే కాక మా మొత్తం భవిష్యత్తునూ మీకే అప్పజెప్తున్నాను.

CWM 1:112

శ్రీమాత

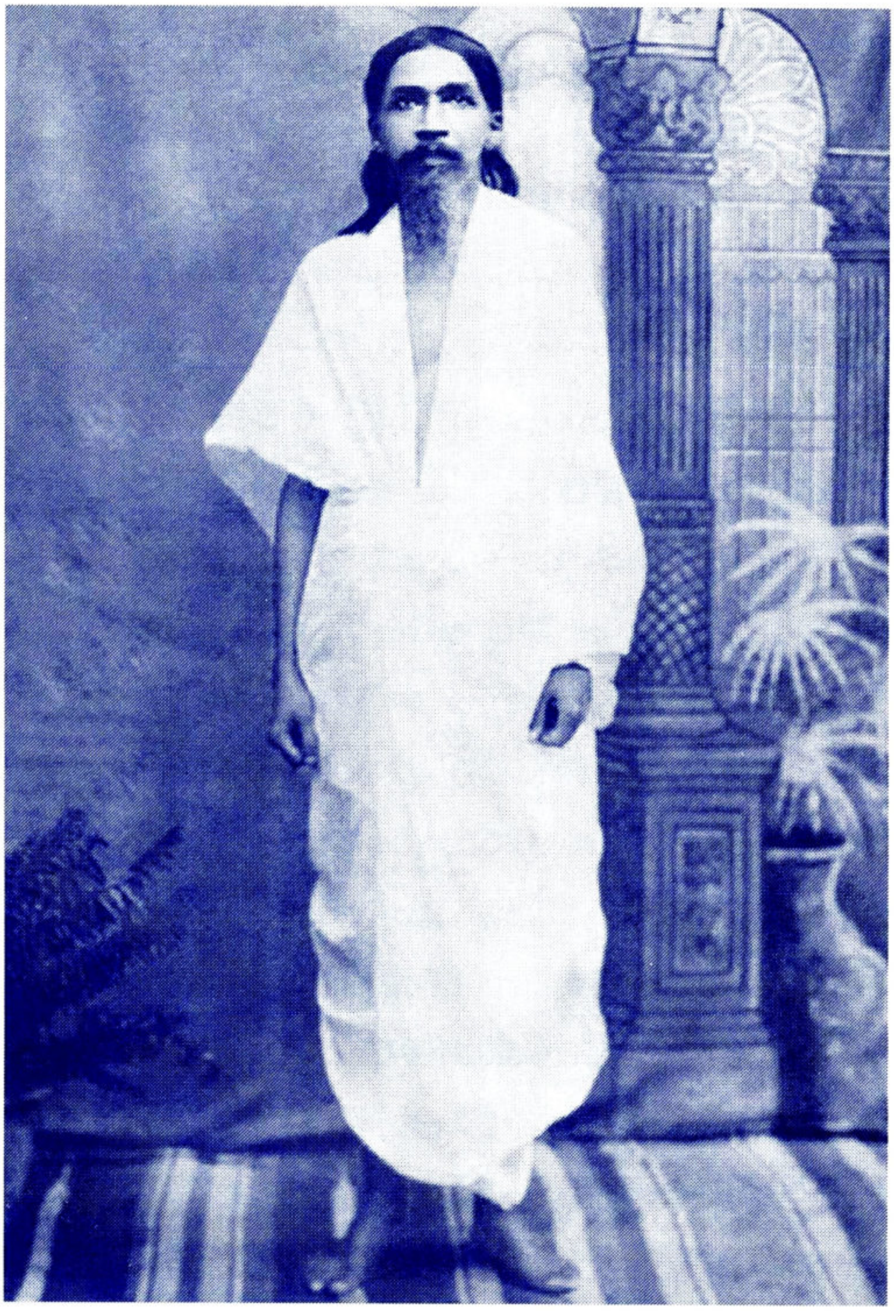
అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

నేను సాధించాల్సిన కార్యం గురించి నా కెలా ఎరుక కలిగింది.

నా కార్యం గురించిన జ్ఞానం నా కెప్పుడు కలిగిందో చెప్పడం కష్టం. నిజానికి నేను దానితోనే జన్మించా ననిపిస్తుంది. క్రమంగా మనసు, బుద్ధి పెరగినకొద్దీ ఆ చైతన్యం యొక్క పూర్ణత, నిర్దిష్టత కూడా పెరిగాయి. 11 నించి 13 సంవత్సరాల మధ్య వయసులో నాకు చైత్యపురుష సత్త మరియి ఆధ్యాత్మిక సంబంధితమైన కొన్ని అనుభవాలు దైవం యొక్క ఉనికి, మనిషి దైవంతో పొందే ఐక్యత గురించి ప్రకటించాయి అంతేకాక చైతన్యంలోను, కర్మలలోను అతడిని సమగ్రంగా సాక్షాత్కారింప చేసుకుని, ఆ దైవాన్ని ఈ పృథ్విపై దివ్యజీవనంలో అభివ్యక్తి చేయడంతో పాటు దాని సాఫల్యానికి కావలసిన ప్రయోగాత్మకమైన క్రమశిక్షణ నా శరీరం నిద్రావస్థలో ఉన్నప్పుడు అనేకమంది గురువుల ద్వారా అందించబడ్డాయి. ఆ తరువాత వారిలో కొందరిని భౌతికస్థాయిలో కలుసుకున్నాను. అనంతరం బాహ్య, ఆంతర్యాల అభివృద్ధి పెరుగుతుండగా, ఆ గురువుల్లోని ఒకరితో మాత్రం చైత్యపురుష సత్త, ఆధ్యాత్మిక అనుబంధాలు మరింత స్పష్టంగా, తరచుగా అనుభవంలోకి వచ్చాయి. అయితే అప్పటికి నాకు హిందువుల తత్వశాస్త్రాలు, వారి మతాల గురించి తెలియక పోయినా, నేను అతనిని 'కృష్ణ' అని సంభోదించేదాన్ని. ఆ తరువాత ఈ భూమిపై దివ్యకార్యాన్ని నెరవేరుస్తాననీ, ఈ భూమిపై అతడిని కలిసే రోజు వస్తుందని నాకు తెలిసింది.

1910 లో నా భర్త వంటరిగా పాండిచ్చేరి వచ్చినపుడు అత్యంత ఆసక్తికరమైన విపరీత పరిస్థితులలో అతడు శ్రీఅరవిందులను పరిచయం చేసుకోవడం జరిగింది. అప్పటి నుంచి మేమిద్దరము ఇండియాకు — ఏ దేశాన్ని నేను నా నిజమైన మాతృదేశంగా భావించానో ఆ దేశానికి తిరిగి రావాలనే గాఢంగా కోరుకున్నాము. 1914 లో మాకు ఆ ఆనందం లభించింది.

నేను శ్రీఅరవిందులను చూసిన వెంటనే, నేను కృష్ణ అని పిలుచుకున్న, నాకు బాగా తెలిసిన ఆ రూపంగా గుర్తించాను. అందువల్ల నేను ఇండియాలో,

మార్చి 30, 1914

...అనేక వేలమంది జీవులు ఇంకా గాఢ అజ్ఞానంలో మునిగి ఉన్నారన్న విషయం ముఖ్యం కాదు. ఈ పృథ్విపై అంధకారమంతా ప్రకాశంగా పరివర్తన చెందే ఓ రోజు తప్పనిసరిగా వస్తుందని చెప్పడానికి నిన్న మేము దర్శించిన, ఆ వ్యక్తియొక్క ఉనికి చాలు మీ (దైవం) దివ్యపాలన నిజంగా పృథ్విపై స్థాపించబడుతుందననటానికి.

ఓ ప్రభూ! మీరు ఈ అద్భుతం యొక్క దివ్యనిర్మాణ కర్త. ఆ విషయం గురించి ఆలోచిస్తున్నప్పుడు నా హృదయం కృతజ్ఞతతో, ఆనందంతో పొంగి పొరలుతోంది. నా ఆశకు అవధులు లేకుండా పోయాయి.

నా ఆరాధన అనిర్వచనీయం, నా పూజ్యభావన కడు నిశ్శబ్దం.

వారి సాన్నిధ్యంలో నా కార్యసాధన చేయాలని పూర్తిగా ఎందుకు అంగీకరించానో వివరించడానికి ఈ విషయం చాలు.

పాండిచ్చేరి, 1920

నూతన కాల ఆవిర్భావం

నేను ఇండియా వచ్చాను.... నాలో ఏదో శ్రీఅరవిందులను మొదటిసారి ఏకాంతంగా కలుసుకోవాలని కోరింది. 'ఆర్' ఉదయం వెళ్ళి మధ్యాహ్నానికి నేను కలవడానికి సమయం తీసుకున్నాడు. అప్పుడు శ్రీఅరవిందులు ఇప్పుడు రెండవ డార్మిటరీలో భాగంగా ఉన్న ఆ పాత అతిథి గృహంలో నివసించేవారు. నేను మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాను.... వారు అక్కడ నా కోసం నిరీక్షిస్తూ మెట్ల పైన నిలిచి ఉన్నారు.... అది సరిగ్గా నేను దర్శించిన రూపం. దుస్తులు కూడా అదే విధంగా ధరించి ఉన్నారు. అదే ముఖతీరు శిరస్సు ఉన్నతంగా నిలిపి. వారు నా వైపు తిరగగానే వారి కళ్ళలో నేను అతడేనని నేను గుర్తించాను. ఈ రెండు విషయాలు ఒక్కసారి సంభవించాయి. (హఠాత్తుగా కలిగిన 'షాక్'). ఆ అంతరంగ అనుభవం వెంటనే బాహ్యానుభవంతో ఏకమయింది! ఆ రెండు అనుభవాలు ఒకదానితో ఒకటి కలసిపోయాయి — నిశ్చయమైన 'షాక్' అది.

అయితే ఇది కేవలం నా దర్శనం యొక్క ఆరంభ దశ. ఆలాంటి వరుస అనుభవాల తరువాత — పాండిచ్చేరిలో ఓ పది నెలలు నివాసం, ఆ తరువాత ఐదేళ్ళ ఎడబాటు, మళ్ళీ తిరిగి పాండిచ్చేరి ఆగమనం, అదే ఇంట్లో, అదే విధంగా కలుసుకోవడం — అప్పుడు ఆ దర్శనం పూర్తయింది... నేను వారి పక్కనే నిలిచి ఉన్నాను. ఆ తెరిచి వున్న కిటికీ ద్వారా ఇద్దరం చూస్తూ; మళ్ళీ ఇరువురం ఒకేసారి, ఒకే క్షణంలో "ఇప్పుడు సాక్షాత్కారం సాధించబడుతుంది" అనే అనుభూతి కలిగింది. నేను నా దర్శనంలో స్పష్టంగా భావించినట్లుగానే, ఆ విషయం దృఢంగా నాలోకి అవరోహిస్తున్న అనుభూతి కలిగింది. ఆ క్షణం నించి చెప్పడానికి ఏమీ లేదు — మాటలు లేవు, ఏమీ లేదు. అది 'అదే' అని మాకు తెలిసింది.

"శిష్యునితో సంభాషణలు": డిసెంబరు 20, 1961

కొన్ని జ్ఞాపకాలు

నేను శ్రీఅరవిందులను కలుసుకోడానికి ఇండియా వచ్చాను. శ్రీఅరవిందుల సన్నిధిలో నివసించడానికి ఇండియాలో ఉండిపోయాను. వారు దేహాన్ని త్యజించినపుడు వారి చేపట్టిన కార్యం నిర్వహించడానికి ఇక్కడే ఉండిపోయాను. అది పరమ సత్యాన్ని సేవించడం, మానవాళికి జ్ఞానాన్ని ప్రసాదించడం, పృథ్విపై దివ్యప్రేమ యొక్క పాలనను శీఘ్రంగా తీసుకురావడం.

ఫిబ్రవరి 21, 1968

పృథ్వి ప్రారంభాల నుండి ఎక్కడెక్కడ, ఎప్పుడెప్పుడు ఓ చైతన్య కిరణం అభివ్యక్తి కావడానికి సంభావ్యత ఉండిందో అక్కడ నేనున్నాను.

CWM 13:37

ఇప్పుడు నీతో మాట్లాడుతున్నది దైవం యొక్క విశ్వసనీయ భృత్యురాలు. ఈ పృథ్వి ప్రారంభాల నుంచి అనాది కాలంగా ఆ దైవం యొక్క విశ్వసనీయమైన సేవకురాలిగా, ఆ ప్రభువు తరఫున ఈ భృత్యురాలు మాట్లాడుతున్నది. పృథ్వి, మనుషులు ఉన్నంతవరకు, ఆ దివ్యవాక్కును బోధించడానికి ఈ భృత్యురాలు దేహంతో వుంటుంది.

CWM 13:37

నేను ఏ దేశానికి, ఏ నాగరికతకు, ఏ సంఘానికి, ఏ జాతికి చెందను, ఒక్క దైవానికి తప్ప.

నేను ఏ గురువుకు, ఏ పాలకునికి, ఏ చట్టానికి, ఏ సాంఘిక కట్టుబాటుకి విధేయత కలిగి ఉండను, ఒక్క దైవానికి తప్ప.

ఆ ఒక్క దైవానికి నా సర్వస్వాన్ని అర్పించాను, సంకల్పం, జీవితం, ఆత్మ. ఆతడి కోసం నా రక్తాన్నంతా బొట్లు బొట్లుగా ధారపోయడానికి సంసిద్ధతతో ఉన్నాను. ఒక వేళ అదే ఆతడి సంకల్పమైతే, సంపూర్ణ ఆనందంతో సమర్పిస్తాను. ఆతడి

సేవలో ఏదీ త్యాగం కాదు, కారణం అంతా సంపూర్ణ పరమానందమే.
CWM 13:38

శ్రీమాత

ఆమెలో అతడు పరిపూర్ణ సమర్పణను చూశాడు

...చాలా సంవత్సరాల తరువాత శ్రీఅరవిందులు, మిర్రాను చూసేదాకా సమగ్ర సమర్పణ అన్నదాన్ని తాను చూడలేదని తన సోదరుడు బరీంద్ర కుమార్ తో చెప్పారు. 'ఆమెలో అతడు సంపూర్ణ సమర్పణను, చివరకు శరీరం యొక్క జీవ కణాలలోను వ్యక్తమైన సమర్పణని చూశారు. అ విధంగా వారు అతిమానస అభివ్యక్తికి సరైన సమయం ఆసన్నమయిందిని భావించారు'.

Ref: M.P. Pandi (Edited) Breath of Grace p. 65

ఒక నేస్తం, కాని సంపూర్ణంగా తెలుసుకోగలుగుటకు మహోన్నతమైనది

'... ప్రారంభంలో శ్రీమాత మాలో పెద్దవాళ్ళకి శ్రీమాతగా అనిపించేవారు కాదు. మొదట్లో ఆమె మాకు ఓ దివ్య సౌందర్యమూర్తిగా గోచరించారు. మేం ఆమెను ఓ నేస్తంగా, ఓ తోడుగా స్వీకరించాము, మాలో అత్యంత సన్నిహితమైన వ్యక్తిగా, ఎందుకంటె మొదట శ్రీఅరవిందులు కూడా ఆమెను ఆ విధంగానే స్వీకరించినందుకు. రెండు ఆమె గుణాల కారణంగా... నేను శ్రీమాత గురించి విన్న మొదటి విషయం ఆమె గొప్ప ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి అని. అప్పుడు ఆవిడకు ఇతర ప్రజ్ఞలున్నట్టుగా నాకు తెలియదు. తరువాత క్రమంగా తెలిసింది. మొదట ఆమె గొప్ప చిత్రకారిణి అని తెలుసుకున్నాను, ఆ తరువాత ఆమె సంగీతంలో కూడా అంత ప్రతిభ కలిగినదని తెలుసుకున్నాను. ఇంకా ఆశ్చర్యం కల్గించే విషయాలున్నాయి. ఉదాహరణకి ఆమెలో మేధాశక్తి కూడా అపారమై చాలా సమృద్ధమైనది. అనగా ఆమె విస్తృతంగా పఠించింది, అధ్యయనం చేసింది. గొప్ప విద్యాసంపన్నురాల వలెనే ఆమె కూడా మేధాపరమైన విషయ సముపార్జనలో ఉండేవారు. నేను మరింత ఆశ్చర్యపడిన మరో విషయం, ఆమె ఫ్రాన్సులో ఉండగానే భారతీయ గ్రంధాలైన గీత, ఉపనిషత్తులు, యోగసూత్రాలు, నారద భక్తి సూత్రాలు మొదలైన అనేక గ్రంధాలను

చదివి అనువదించారు. ఇదంతా నేను ఎందుకు చెప్తున్నానంటే, అద్భుతమైన విస్తృత మనోసంపదను పొందిన ఆమె, తన మనస్సును సంపూర్ణంగా శూన్యం చేసుకునే సమర్థథ కలిగి ఉండటం ఒక అసామాన్య విషయం. మాకు శ్రీమాత ఒక నేస్తంగా, ఒక తోడుగా, ఒక సహచరిణిలా ఉంటూ పూజ్యురాలిగా గౌరవంతో ఉన్నతంగా చూడబడుతున్న వ్యక్తి'...

(శ్రీఅరవిందులు) మరో వ్యాఖ్యానం చేశారు, బహుశ అంతటి సర్వ సమగ్ర సమర్పణను అంత సులభంగా చేయగల సమర్థత ఒక్క స్త్రీలకే ఉందేమో అని. దాని భావం గతాన్ని పూర్తిగా తుడిచివేయడం సద్గుణాలు, అవలక్షణాలతో సహా. శ్రీమాత ఇక్కడికి వచ్చినపుడు ప్రభువైన శ్రీఅరవిందులకు ఒక పసిబిడ్డ లాంటి నిజాయితీగల నిరాడంబరతతో సంపూర్ణ స్వీయ సమర్పణ చేసింది — తన నుంచి తన గతాన్ని, ఆధ్యాత్మిక విజయాలను, చైతన్యంలోని సమస్త వైభవాన్ని పూర్తిగా తుడిచివేసిన తరువాత గావించిన సమర్పణ.

మొదటిసారిగ శ్రీమాతను కలిసిన తరువాత శ్రీఅరవిందులు చేసిన మరో వ్యాఖ్యానం, మిర్రా జన్మతః స్వేచ్ఛను పొంది ఉన్నదని.

శ్రీ నళినీకాంత గుప్త: జ్ఞాపకాలు, పు'. 81-83

నూతన జీవితంలోకి తిరిగి జన్మనెత్తడం

నాకు నేను నూతనంగా మళ్ళీ జన్మించినట్లు అనిపించింది, ఆ పాత పద్ధతులు, గతంలోని అలవాట్లు ఇక ఏ మాత్రం ఉపయోగపడవని అనిపించింది. నేను ఫలితాలుగా అనుకున్నవి నాకు తర్ఫీదు మాత్రమే, అంతకన్న ఏం లేదు అని అనిపించింది. నేనింకా ఏమీ చేయలేదని, నేనింకా ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపలేదని, కేవలం ఆ మార్గంలోకి ప్రవేశించాయని, నా కేమీ తెలియదని, నేను దేనినీ రూపొందించలేనని, అసలు అనుభవమున్నది ఇంకా ప్రారంభం కావలసి ఉన్నదని అనిపించింది. అదెలా ఉండిందంటే నా గతం, అందులోని పొరపాట్లు, విజయాలతో సహా పూర్తిగా తొలగిపోయినట్లుగాను, ఏ కర్మగానీ, నేర్చుకుందుకు ఏ అనుభవం గాని, అలాగే సరిచేయడానికి ఏ పొరపాటు గాని లేని పసిబిడ్డ జీవితాన్ని ప్రారంభించడం కోసం అంతా తయారుచేసినట్లుగా అనిపించింది. నా మస్తిష్కంలో జ్ఞానం, విశ్వాసం, వ్యర్థమైన ఆలోచనలు అంతరించాయి. ఇప్పుడున్న ఈ స్థితికి నేను ఏ మాత్రం

సేవలో ఏదీ త్యాగం కాదు, కారణం అంతా సంపూర్ణ పరమానందమే.
CWM 13:38

శ్రీమాత

ఆమెలో అతడు పరిపూర్ణ సమర్పణను చూశాడు

...చాలా సంవత్సరాల తరువాత శ్రీఅరవిందులు, మిర్రాను చూసేదాకా సమగ్ర సమర్పణ అన్నదాన్ని తాను చూడలేదని తన సోదరుడు బరీంద్ర కుమార్ తో చెప్పారు. 'ఆమెలో అతడు సంపూర్ణ సమర్పణను, చివరకు శరీరం యొక్క జీవ కణాలలోను వ్యక్తమైన సమర్పణని చూశారు. అ విధంగా వారు అతిమానస అభివ్యక్తికి సరైన సమయం ఆసన్నమయిందిని భావించారు'.
Ref: M.P. Pandi (Edited) Breath of Grace p. 65

ఒక నేస్తం, కాని సంపూర్ణంగా తెలుసుకోగలుగుటకు మహోన్నతమైనది

'... ప్రారంభంలో శ్రీమాత మాలో పెద్దవాళ్ళకి శ్రీమాతగా అనిపించేవారు కాదు. మొదట్లో ఆమె మాకు ఓ దివ్య సౌందర్యమూర్తిగా గోచరించారు. మేం ఆమెను ఓ నేస్తంగా, ఓ తోడుగా స్వీకరించాము, మాలో అత్యంత సన్నిహితమైన వ్యక్తిగా, ఎందుకంటె మొదట శ్రీఅరవిందులు కూడా ఆమెను ఆ విధంగానే స్వీక రించినందుకు. రెండు ఆమె గుణాల కారణంగా... నేను శ్రీమాత గురించి విన్న మొదటి విషయం ఆమె గొప్ప ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి అని. అప్పుడు ఆవిడకు ఇతర ప్రజ్ఞలున్నట్టుగా నాకు తెలియదు. తరువాత క్రమంగా తెలిసింది. మొదట ఆమె గొప్ప చిత్రకారిణి అని తెలుసుకున్నాను, ఆ తరువాత ఆమె సంగీతంలో కూడా అంత ప్రతిభ కలిగినదని తెలుసుకున్నాను. ఇంకా ఆశ్చర్యం కల్గించే విషయా లున్నాయి. ఉదాహరణకి ఆమెలో మేధాశక్తి కూడా అపారమై చాలా సమృద్ధమైనది. అనగా ఆమె విస్తృతంగా పఠించింది, అధ్యయనం చేసింది. గొప్ప విద్యాసంపన్నురాల వలెనే ఆమె కూడా మేధాపరమైన విషయ సముపార్జనలో ఉండేవారు. నేను మరింత ఆశ్చర్యపడిన మరో విషయం, ఆమె ఫ్రాన్సులో ఉండగానే భారతీయ గ్రంథాలైన గీత, ఉపనిషత్తులు, యోగసూత్రాలు, నారద భక్తి సూత్రాలు మొదలైన అనేక గ్రంథాలను

చదివి అనువదించారు. ఇదంతా నేను ఎందుకు చెప్తున్నానంటే, అద్భుతమైన విస్తృత మనోసంపదను పొందిన ఆమె, తన మనస్సును సంపూర్ణంగా శూన్యం చేసుకునే సమర్థథ కలిగి ఉండటం ఒక అసామాన్య విషయం. మాకు శ్రీమాత ఒక నేస్తంగా, ఒక తోడుగా, ఒక సహచరిణిలా ఉంటూ పూజ్యురాలిగా గౌరవంతో ఉన్న తంగా చూడబడుతున్న వ్యక్తి'...

(శ్రీఅరవిందులు) మరో వ్యాఖ్యానం చేశారు, బహుశ అంతటి సర్వ సమగ్ర సమర్పణను అంత సులభంగా చేయగల సమర్థత ఒక్క స్త్రీలకే ఉందేమో అని. దాని భావం గతాన్ని పూర్తిగా తుడిచివేయడం సద్గుణాలు, అవలక్షణాలతో సహా. శ్రీమాత ఇక్కడికి వచ్చినపుడు ప్రభువైన శ్రీఅరవిందులకు ఒక పసిబిడ్డ లాంటి నిజాయితీగల నిరాడంబరతతో సంపూర్ణ స్వీయ సమర్పణ చేసింది — తన నుంచి తన గతాన్ని, ఆధ్యాత్మిక విజయాలను, చైతన్యంలోని సమస్త వైభవాన్ని పూర్తిగా తుడిచివేసిన తరువాత గావించిన సమర్పణ.

మొదటిసారిగ శ్రీమాతను కలిసిన తరువాత శ్రీఅరవిందులు చేసిన మరో వ్యాఖ్యానం, మిర్రా జన్మతః స్వేచ్ఛను పొంది ఉన్నదని.

శ్రీ నళినీకాంత గుప్త: జ్ఞాపకాలు, పు'. 81-83

నూతన జీవితంలోకి తిరిగి జన్మనెత్తడం

నాకు నేను నూతనంగా మళ్ళీ జన్మించినట్లు అనిపించింది, ఆ పాత పద్ధతులు, గతంలోని అలవాట్లు ఇక ఏ మాత్రం ఉపయోగపడవని అనిపించింది. నేను ఫలితాలుగా అనుకున్నవి నాకు తర్ఫీదు మాత్రమే, అంతకన్న ఏం లేదు అని అనిపించింది. నేనింకా ఏమీ చేయలేదని, నేనింకా ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపలేదని, కేవలం ఆ మార్గంలోకి ప్రవేశించాయని, నా కేమీ తెలియదని, నేను దేనినీ రూపొందించలేనని, అసలు అనుభవమున్నది ఇంకా ప్రారంభం కావలసి ఉన్నదని అనిపించింది. అదెలా ఉండిందంటే నా గతం, అందులోని పొరపాట్లు, విజయాలతో సహా పూర్తిగా తొలగిపోయినట్లుగాను, ఏ కర్మగానీ, నేర్చుకుందుకు ఏ అనుభవం గాని, అలాగే సరిచేయడానికి ఏ పొరపాటు గాని లేని పసిబిడ్డ జీవితాన్ని ప్రారంభించడం కోసం అంతా తయారుచేసినట్లుగా అనిపించింది. నా మస్తిష్కంలో జ్ఞానం, విశ్వాసం, వ్యర్థమైన ఆలోచనలు అంతరించాయి. ఇప్పుడున్న ఈ స్థితికి నేను ఏ మాత్రం

మొండితనం చూపకుండా పూర్తిగా సమర్పణ గావించడం నేర్చుకుంటే, నేను ఏమీ అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించకుండా అజ్ఞానంతో ఉండే పసిపిల్ల వలె వుండటానికి అంగీకరిస్తే, ఏదో ఒక నూతన సంభావ్యత తెరుచుకుంటుందనిపించింది. నేనన్నది లేకుండా కచ్చితమైన సంపూర్ణ సమర్పణా భావంతో, ఓ తెల్లటి కాగితంపై నీ యోచన, నీ సంకల్పం, స్వేచ్ఛగా ఏ రకమైన వక్రత లేకుండా లిఖించబడుటకు వీలుగా ఇప్పుడు నేనుండాలని నాకు తెలుసు.

నా హృదయంలో నుంచి ఓ విస్తృత కృతజ్ఞతా కెరటం ఎగిసిపడుతున్నది. ఎట్టకేలకు ఎంతగానో ఎదురుచూసిన ఆ ముంగిట నిలిచినట్టుగా అనిపిస్తున్నది.

ఓ ప్రభూ! నేను తగినంత పవిత్రంగా, నిస్వార్థంగా నీ ప్రేమలో ఉత్సాహ వంతమైన విశ్వాసంతో ఉండి, దానిని దాటగల శక్తిని నాకు అనుగ్రహించు.

ఓహ్, ఏ అంధకారం, ఏ అవరోధం లేకుండా నీకు చెందడం, నీకే చెందడం....

ఏప్రిల్ 3, 1914

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఇద్దరైన ఒక్కరు

చేతన తాదాత్మ్యం:

దివ్యజనని చేతన, నాదీ ఒకే విధమైనవి. ఒకే దివ్యచేతన యిద్దరి యందున్నది, ఎందుకనంటే అది ఇచటి క్రీడ కవసరం. ఆమెకు తెలియకుండా, ఆమె క్రియాశక్తి ఆమె చేతన లేకుండా యేదీ జరుగదు — ఎవరైనా నిజంగా ఆమె చేతనను అను భూతి చెందితే, దాని వెనుక నేనున్నానని అతనికి తెలుస్తుంది, అతడు నన్ను అను భూతి చెందితే, ఆమె చేతన అనుభూతి అని అతని కనుభూతమౌతుంది. ఆ విధంగా ఒక యెడబాటును కల్పించితే (వీటి మీద వారి మనస్సులు పెట్టిన బలీయమైన ధోరణులను నేను ఒక ప్రక్కన పెడ్తున్నాను) పరమ సత్యం తనను తానెలా ప్రతి ష్ఠించుకొంటుంది — పరమ సత్యం దృష్టి నుండి చూస్తే అటువంటి యెడబాటెక్కడా లేదు.

CWSA 32:79

*

మార్గముల అభిన్నత:

దివ్యజనని మార్గానికి నా మార్గానికి మధ్య భేదమేం లేదు. అతిమానసిక పరివర్తనానికి, దైవసాక్షాత్కారానికి దారితీయు మార్గమే మాకున్నది, యెల్లపుడూ వుండేది కూడా అదే. అది చరమ దశలోనే కాదు, ప్రారంభం నుండీ కూడా ఆ రెండూ ఒకే మార్గం.

దివ్యజనని ఒక ప్రక్క, నన్ను దానికి వ్యతిరేకమైన మరో ప్రక్క లేదా పూర్తిగా భిన్నమైన మరో ప్రక్క నిలబెట్టడమనే విభజనను, వ్యతిరేకతను కల్పించే ప్రయత్నం యెప్పుడూ కూడా అనృతశక్తుల కుటిల ప్రయత్నం. సాధకుడిని పరమ సత్యాన్ని చేరకుండా ఆటంకపరచాలనుకొన్నప్పుడు అవి ఆలా అడ్డుపడతాయి. అటువంటి అసత్యాన్నంతటినీ నీ మనస్సు నుండి తొలగించివెయ్యి.

దివ్యజనని వెలుగు, క్రియాశక్తి, పరమ సత్యపు వెలుగు, క్రియాశక్తి అని తెలుసుకో. సదా దివ్యజనని వెలుగు, క్రియాశక్తితో సంపర్కంలో వుండు, అపుడే నీవు దివ్య పరమసత్యంలోని కెదుగుతావు.

CWSA 32:81

*

దివ్యజనని నుండి దేనిని పొందినా, అది నా దగ్గరి నుండి కూడా వస్తుంది — అందులో భేదం లేదు. అలాగే, నేను దేన్నైనా ప్రసాదిస్తే అది దివ్యజనని క్రియాశక్తి ద్వారా సాధకునికి చేరుతుంది.

CWSA 32:80

*

దివ్యజనని వల్ల నాకేం ప్రయోజనం లేదు, ఆమె సహాయం వల్ల నేనే ప్రయోజనం పొందలేను అని గనుక నీవు అనుకుంటే, నా వల్ల అంతకన్న యింకా తక్కువ ప్రయోజనమే వుంటుందని నీవు తెలుసుకుంటావు. కాని, ఎట్టి మినహాయింపులు లేకుండా, ఆమె నుండి వెలుగును, క్రియాశక్తిని వారు స్వీకరించవలసిందేనని వారి ఆధ్యాత్మిక పురోగతిలో ఆమెచే నడుపబడ వలసిందేనని, సరాసరి నా నుండి నాచే కాదని తెలుసుకో. నేను శిష్యులందరి గురించి చేసిన యేర్పాటును, ఏ సందర్భంలో గూడా మార్చే వుద్దేశ్యం నాకు లేదు. ఏ విధమైన తాత్కాలిక కార్యం కోసం నేనా

యేర్పాటును చేయలేదు. శిష్యుడు గనుక యెల్లపుడూ (ఆమె యెవరో, ఆమె శక్తేమిటో గుర్తుంచుకొంటూ) ఆమెకు ఉన్ముఖుడై, స్వీకరిస్తుంటే, యదార్థమైన, ప్రభావం చూపే ఏకైక మార్గం ఆదొక్కటే గనుక ఆ యేర్పాటు జరిగింది.

CWSA 36:390

*

రెండు రూపాల్లో ఒకే దివ్యశక్తి

ఒకే పరాశక్తి రెండు రూపాలుగా దివ్యజనని, నేను నిలుస్తాం — కనుక కలలో నీవు చూచినది పూర్తిగా తర్క సమ్మతమే. ఈశ్వరుడు — శక్తి; పురుషుడు-ప్రకృతి, అవి దైవం యొక్క (బ్రహ్మం) రెండు పార్శ్వములు మాత్రమే.

CWSA 32:79

*

రెండు ప్రతిబింబాలు ఒకదానిలో మరొకటి కలిసిపోవడంగా వ్యక్తం చేయబడిన నాకూ, దివ్యజననికి గల అభిన్నత్వం (మేము ఒకటే అన్న గ్రహింపు) చాలా సామాన్య అనుభవం.

CWSA 27:690

*

దివ్యజనని, నేను ఒక్కటే, కాని రెండు దేహాల్లో వున్నాం. ఆ రెండు దేహాలూ యెల్లపుడూ ఒకే విధమైన పని చేయవలసిన ఆవశ్యకతేం లేదు. తద్విరుద్ధంగా, మేమిద్దరం ఒకటే గనుక, ఒకరు సంతకం చేస్తే సరిపోతుంది, ప్రణామం స్వీకరించడానికి, ధ్యానం కలిగించడానికి ఒకరం మాత్రమే క్రిందకు వెళ్తే యెలా సరిపోతుందో అలా.

CWSA 32:82

*

ఉన్నది ఒకే ఒక శక్తి

> *ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందుల వైపుకు తిరిగినవాడు దివ్యజనని వైపుకు తిరిగకుండా వుండడం జరుగుతుందా? దివ్యజనని వైపుకు తిరిగిన యెవరైనా తప్పక శ్రీఅరవిందుల వైపుకు తిరుగుతారా?*

సమా: దివ్యజనని — విషయంగా చెప్పినది యదార్థం. ఎవరైనా శ్రీఅరవిందుల వైపు తిరిగి వుండి, దివ్యజనని వైపుకు తిరుగలేదంటే అర్థం అతడు నిజంగా శ్రీఅరవిందుల వైపుకు తిరుగలేదన్న మాట.

CWSA 32:104

*

ఉన్నది ఒకే ఒకే శక్తి, అది దివ్యజనని క్రియాశక్తి — లేక ఇంకే విధంగా చెప్పాలని నీవనుకొంటే, శ్రీఅరవిందుల క్రియాశక్తే దివ్యజనని అని చెప్పవచ్చు.

CWSA 32:105

*

దివ్యజనని శ్రీఅరవిందుల శిష్యురాలు కాదు. నా లాగానే ఆమెకు కూడా అదే సాక్షాత్కారం, అనుభవం వున్నాయి.

చాలా చిన్న వయస్సులోనే దివ్యజనని సాధన ప్రారంభమైంది. ఆమెకు పన్నెండు లేక పదమూడు సంవత్సరాల వయస్సులో, ప్రతి సాయంత్రం ఆమె వద్దకు అనేక మంది గురువులు వచ్చి, ఆమె కనేక ఆధ్యాత్మిక శిక్షణా విధానాలను గురించి చెప్పేవారు. వారిలో నల్లని ఛాయ గలిగిన, ఒక ఆసియా సంబంధిత రూపం ఒకటున్నది. మేం మొట్టమొదట కలుసుకొన్నపుడు, పూర్వ మెప్పటినుండో ఆమె చూస్తూ వుండిన ఆసియాకు సంబంధించిన నల్లని మేనిఛాయ గల రూపం నేనేనని ఆమె వెంటనే గుర్తించింది. ఒక ఉమ్మడి గమ్యం కోసం ఆమె నాతో కలిసి పని చేయడానికి రావడమనేది నిజంగా ఒక విధి నిర్ణయమే. దివ్యజనని భారతదేశానికి రాక పూర్వమే బౌద్ధమత సంబంధ యోగంలోనూ, గీతాయోగంలోనూ నిష్ణాతురాలు. ఆమె యోగం ఒక శ్రేష్టమైన సంయోజనం వైపు సాగుతోంది. అందుచేత ఆమె యిచటికి రావడం సహజమే. నా యోగానికి ఒక పటిష్టమైన రూపాన్నివ్వడానికి ఆమె సహాయం చేసింది, చేస్తూనే వుంది కూడా. ఆమె సహకారం లేకుండా యిది సాధ్యమయ్యేది గాదు.

ఈ యోగంలో వేయవలసిన రెండు గొప్ప అడుగులలో ఒకటి దివ్యజననిని ఆశ్రయించడం.

CWSA 32:36

శ్రీఅరవిందులు

*

నేను మొదట పని చేయడం ప్రారంభించినపుడు అనేక అంతర్దర్శనాలు కలిగాయి. (నాకు భారతదేశాన్ని గురించి యేమాత్రం తెలియదు, వింటున్నారా.... నాకేం తెలియదు.) సరే, ఇటువంటి అనేక అంతర్దర్శనాలలో, భౌతికంగా ఎలా కన్పిస్తున్నారో అలా శ్రీఅరవిందుల్ని దర్శించాను, కాని దివ్య తేజో సౌందర్యాలతో వున్నవారిని దర్శించాను. అంటే నా మొదటి పర్యటనలో నేను చూచిన అదే మనిషి, దాదాపు బక్క పలుచగా, పసిడికాంతుల కంచువర్ణంగల, చెక్కినట్లున్న రూపం గల, చిందర వందరగా వున్న గడ్డం, పొడుగాటి జుట్టు, ఒక అంచు భుజం పైగ వల్లెవాటుగా వేసుకొన్న పంచె ధరించిన ఆచ్ఛాదన లేని చేతులు, వక్షస్థలం, పాదాలు గల శ్రీఅరవిందులను చూచాను. ఆనాడు దానిని 'అంతర్దర్శన వస్త్రధారణ' అనుకొన్నాను! అంటే నా ఉద్దేశ్యం, నాకు నిజంగా భారతదేశం గురించి తెలియదు అని; భారతీయ పద్ధతిలో దుస్తులు ధరించిన భారతీయుల నెవ్వర్నీ చూడలేదెప్పుడూ. సరే, నేను వారిని చూచాను. సంకేతరూప అంతర్దర్శనాలు, ఆధ్యాత్మిక వాస్తవాలు అంటే యెలా వుంటాయో నాకు అనుభవాని కొచ్చింది. సాధించవలసి వున్న కార్యానికి సంబంధించిన ఒక యేకీకృత అవగాహన కలిగి వుండడం అందుకోసం కలుసుకోవడం అనేవి పూర్తిగా నిర్ణయాత్మకమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు వాస్తవాలు. ఈ అంతర్దర్శనాలలో ఇతఃపూర్వం నేనెన్నడూ భౌతికంగా చేయనటువంటి ఒక పనిని చేసాను, హిందువుల పద్ధతిలో నేను వారికి సాష్టాంగ దండ ప్రణామం చేసాను. ...నేనలా చేసినప్పుడు నా బాహ్య అస్తిత్వం "ఏమిటిదంతా?" అని ప్రశ్నిస్తోంది.

ఆ అంతర్దర్శనాన్ని గురించి నేను కాగితం మీద పెట్టాను.... కాని యెవరికీ చెప్పలేదు.... కాని నా కప్పుడు, అది భవిష్యత్తును సూచించే హెచ్చరిక అని, అటువంటిదేదో, యేదో ఒక రోజు సంభవిస్తుందనే అభిప్రాయం కలిగింది. అది చేతన వెనుక, క్రియాశీలంగా లేకున్నా, సదా నిలిచి వుంది.

ఇది సుమారుగా 1904 ప్రాంతంలో.

దివ్యజనని ఒక శిష్యునికి గతాన్ని గురించి చెప్పినట్లు 'శ్రీఅరవిందులు, దివ్యజనని' అనే గ్రంథంలో పుట. 29 లో కిరీట్ జోషి ఉటంకించారు

నా కేడేళ్ళప్పుడు (ఇంకా ముందే మొదలు పెట్టి వుంటాను, నాకు బాగా

గుర్తు లేదు)... కాని అయిదు సంవత్సరాల వయస్సు నుండి... నేను యెరుకతో మొదలుపెట్టాను. నేనేమిటో నాకు తెలియదనే మాట నిజం. నా మొదటి అనుభవం చేతనకు సంబంధించినది. అది యిక్కడ వున్నట్లు (శిరసు పైన అని సంజ్ఞ చేసి చూపిస్తారు). ఒక దివ్యవెలుగుగా,, ఒక దివ్యక్రియాశక్తిగా అక్కడ అనుభూతి చెందాను (అదే సంజ్ఞ) అయిదేళ్ళ వయస్సప్పుడు.

అదొక ఆనందదాయకమైన అనుభూతి — నా కోసమే తయారు చేయించిన ఒక చిన్న చేతులున్న కుర్చీలో నేనొక్కదాన్నే నా గదిలో కూర్చొనేదాన్ని. నేను... (అదేమిటో నాకు తెలియదు, చూడూ, ఏ మాత్రం తెలియదు — మానసికంగా సున్నా) ఇక్కడ (శిరస్సు పైన) చాలా బలీయమైన, చాలా ప్రకాశవంతమైన, దేనికో సంబంధించిన ఒక ఆనందకర అనుభూతి కలిగింది. అది దివ్యచేతన. "నేను జీవించవలసింది అందులో, ఉండవలసింది అలా" అన్న అనుభూతి కలిగింది. అన్ని మాటలతో గాదనేది సహజం, కాని. (దివ్యజనని ఊర్ధ్వం వైపు ఆకాంక్షను సంజ్ఞ చేసి చూపుతారు). అపుడు నేను దానిని క్రిందికి లాగేదాన్ని ఎందుకనంటే అది... అది యదార్ధంగా నా మనుగడకు కారణం గనుక.

అది నా మొట్టమొదటి జ్ఞాపకం — అయిదేళ్ళ వయస్సులో, దాని ప్రభావం, బుద్ధి మీద గాక యెక్కువగా నైతికత మీద పడింది. అయినప్పటికీ అది బౌద్ధికానికి సంబంధించిన రూపాన్ని కూడా తీసుకొంది... చూడూ, నేను పైకి యితర పిల్లల లాంటిదాన్నే కాకపోతే కొంచెం మొండిఘటాన్ని. మొండి అంటే అర్థం, ఆహారం మీద ఆసక్తి లేదు, సాధారణ ఆటల మీద ఆసక్తి లేదు, చిరుతిళ్ళ కోసం స్నేహితుల యిళ్ళకు వెళ్ళడం యిష్టం లేదు, ఎందుచేతనంటే, కేకులు తినడం అంటే అసలే మాత్రం ఆసక్తి వుండేది గాదు! నన్ను శిక్షించడం చాలా కష్టం, నిజంగా దాన్ని నేను లెక్కచేసేదాన్ని కాదు, ఎందుకనంటే తినడానికి నాకేం పెట్టకపోవడం ఒక శిక్ష గాదు. ఒక ఉపశమనం. చదవడం నేర్చుకోవడం నిర్ద్వంద్వంగా త్రోసిపుచ్చేదాన్ని. నేర్చుకోడానికి నిరాకరించేదాన్ని. నాకు స్నానం చేయించలేక చాలా కష్టపడేవారు, ఎందుకనంటే నన్నొక ఆంగ్ల ఉపాధ్యాయురాలి రక్షణలో పెట్టారు, అంటే చన్నీళ్ళ స్నానాలు — నా సోదరుడు దాన్ని తేలికగా ఆంగీకరించాడు, కాని నేను గగ్గోలు పెట్టేదాన్ని! కాని తరువాత చన్నీళ్ళ స్నానం నాకు మంచిది కాదని తెలిసింది

(అని వైద్యుడు చెప్పాడు) కాని అది చాలా కాలం తర్వాత. కాబట్టి ఇప్పుడు నీకు అసలు దృశ్యం తెలిసిందిగా!

నా బంధువులతో గాని, ఆటలాడే తోటిపిల్లలతో గాని, లేక స్నేహితులతో గాని ఏదైనా బాగుండకపోతే, అంతా అసహ్యంగా, లేక దుస్సహంగా అనిపించేది — అన్ని రకాలైన అల్పమైన వికారం కలిగించే విషయాలు వచ్చి పడేవి. (నేను కొంచెం సున్నిత మనస్తత్వం గలదాన్ని, ఎందుకనంటే, జీవితానికి సంబంధించిన పరిస్థితులన్నీ తిరస్కరిస్తూ వుండే, సౌందర్య, సామరస్యాల ఆదర్శం నాకు సహజంగా, పుట్టుకతోనే అబ్బింది)... కాబట్టి నాకు విచారం కలిగినపుడు మా అమ్మకు, నాన్నకు తెలియకుండా జాగ్రత్త పడేదాన్ని, ఎందుకనంటే వాళ్ళు నన్ను చెప్పనివ్వరు పైగా మా అమ్మ చివాట్లు పెట్టేది — మొట్టమొదట ఆమె చేసే పనెప్పుడూ అదే. అందుకని నా గది లోనికి పోయి, నా చిన్ని కుర్చీలో కూర్చొని అక్కడ అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ యేకాగ్రత నిలుపుకొనేదాన్ని... నాదైన రీతిలో. నాకు గుర్తే, కొన్నిసార్లు బహుశా విఫల ప్రయత్నాల తర్వాత, నాకు నేనిలా చెప్పుకొంటూ చాప చుట్టేసేదాన్ని, "నిజంగా నిన్ను కలత పెట్టేటట్లు ఫలానా ఫలానావాళ్ళు యేదో అన్నారని నీకు విచారం కలిగింది కదూ — కాని దానికే యేడ్వాలా? ఎందుకంత విచారంగా వున్నావు? అసలు చెడ్డవాడతనే గదా, అందుచేత అతడేడుస్తుండాలి. నీ వతని కేమీ చెడు చేయలేదు... అతని కేమైనా అసహ్యమైన విషయాలు చెప్పావా? ఆమెతో లేక అతనితో తగాదా పడ్డావా? లేదు కదూ, నీవేం చేయలేదు కదూ! అయితే సరే నీవు విచారించాల్సిన పని లేదు. ఏదైనా చెడు చేస్తే మాత్రమే విచారించాలి, కాని..." అక్కడితో ముగిసేది. నేనెప్పుడూ యేడ్వలేదు. ఒక స్వల్ప ఆంతరిక చలనం లేదా 'యేదో' "నీవేం తప్పు చేయలేదు" అని అనేది, ఇహ విచారం వుండేది కాదు.

కాని ఈ 'యేదో' కి మరో పార్శ్వం కూడా వుంది. అది నన్ను అధికారికంగా గమనిస్తూ వుండేది, నేనొక్క మాట చెప్పగానే, లేదా యేదైనా అధికంగా చేసినా, ఒక చెడు తలంపు రాగానే, మా సోదరుడిని ఆట పట్టించినా లేక మరేదైనా, ఎంత చిన్న విషయమైనా అది (కఠిన స్వరంతో) "జాగ్రత్తగా వుండు" అని హెచ్చరించేది. మొదట్లో దీనిని నిశ్శబ్దంగా యెదిరించేదాన్ని, కాని నెమ్మది నెమ్మదిగా అది నాకు బోధించింది: "విచారించొద్దు — సరిచేసుకో, చక్కదిద్దుకో". పరిస్థితులు

చక్కబడినపుడు — దాదాపు యెప్పుడూ చక్కబడేవి — నేనలా చేసేదాన్ని. అదంతా కూడా యేడు సంవత్సరాల వయస్సుగల బిడ్డస్థాయి గల తెలివితేటల్తో జరిగేది.

కనుక, అదీ చేతన అంటే.

తరువాత నేర్చుకోవడం, అభివృద్ధి చెందడం దశ వచ్చింది, కాని అది సాధారణ మానసిక స్థాయిలో — బడి కెళ్ళిన కాలంలో. జిజ్ఞాస, చదవను, వ్రాయను కోరిక కలిగించింది. అదెలా జరిగిందో చెప్పనా? దగ్గర దగ్గర యేడు సంవత్సరాల వయస్సప్పుడు, యేడు సంవత్సరాలకు కొంచెం తక్కువ వయస్సులో, నా కంటె 18 నెలల పెద్దవాడైన మా అన్న బడి నుండి తనతో పాటు పెద్ద చిత్రాలను యింటికి తీసుకొచ్చేవాడు (చిత్రాల క్రింద శీర్షిక లుండే, పిల్లల కోసం తయారుచేసే చిత్రాలు మీకు తెలుసుగా యీ కాలంలో వాటిని వాడుతున్నారు) వాటిలో ఒక దాన్ని నా కిచ్చాడు. "ఏం వ్రాసి వుందక్కడ?" అని అడిగాను. "చదువుకో" అన్నాడు. "ఎలాగో నాకు తెలియదు" నా సమాధానం. "అయితే నేర్చుకో". "సరే, అక్షరాలు చూపించు". ఒక ఎ, బి, సి, పుస్తకం కొనితెచ్చిపెట్టాడు. రెండు రోజుల్లోనే తెలుసుకొన్నాను, మూడో రోజున నేను చదవడం మొదలుపెట్టాను. అలా నేను నేర్చుకొన్నాను. "ఓహ్ ఓహ్ ఈ అమ్మాయి చాలా వెనకబడి పోయింది!" అన్నారు. "ఏడేళ్ళు అయినా చదువలేకపోతోంది — ఎంత చిన్నతనం!" అన్నారు. మొత్తం కుటుంబమంతా అసంతృప్తి చెందారు. ఇక చూడండి నేను నేర్చుకొని తెలుసుకోవాలంటే సంవత్సరాలు పట్టేదాన్ని ఒక్క వారంలోనే తెలుసుకున్నాను — అది వాళ్ళను ఒకటికి రెండు సార్లు ఆలోచించుకొనేటట్లు చేసింది.

ఇప్పుడు పాఠశాలలో గడిపిన కాలం: నేను తెలివిగల విద్యార్థిని, దాని కున్నదొక్కటే కారణం, నేను అర్థం చేసుకోవాలనుకోవడం. ఇతరులు చేసేటట్లు కంఠతా పట్టి నేర్చుకోవడంలో నాకు ఆసక్తి లేదు. విషయాలను అర్థం చేసుకోవాలనుకొనేదాన్ని. నా కెటువంటి జ్ఞాపకశక్తి వున్నదో తెలుసా, శబ్దాలు, రూపాల విషయంలో అద్భుతమైన జ్ఞాపకశక్తి వుంది! కేవలం రాత్రి పూట ఒక పద్యాన్ని బిగ్గరగా చదివేదాన్ని, తెల్లవారేటప్పటికి అది నాకు తెలిసిపోయేది. నేనేదన్నా ఒక పుస్తకాన్ని అధ్యయనం చేసినా లేక చదివినా, అందులోంచి యెవరైనా ఒక భాగాన్ని గురించి చెప్తే "అం అవును – అది ఫలానా పుటలో వుంది" అని చెప్పేదాన్ని. అది ఆ పుటలో

వుండేది. ఏదీ మాసిపోయేది కాదు, అదంతా ఇంకా తాజాగానే వుంది. కాని ఇది అభివృద్ధికి సంబంధించిన సాధారణ కాలం.

అప్పుడు చాలా చిన్న వయస్సులో (యెనిమిది లేక పది సంవత్సరాల ప్రాంతంలో) నా చదువుతో పాటు బొమ్మలు వేయటం మొదలుపెట్టాను. పన్నెండేళ్ళొచ్చే సరికల్లా రేఖాచిత్రాలు వేయగలిగేదాన్ని. కళ, సౌందర్యాలకు సంబంధించిన అన్ని పార్శ్వాలూ, కాని ప్రత్యేకించి సంగీతం, చిత్రలేఖనం నన్ను పరవశింప జేసేవి. ఆ కాలంలో నేను తీవ్రమైన ప్రాణిక అభివృద్ధిని సాధించాను. నా చిన్నతనంలో లాగానే, ఒక ఆంతరిక దివ్యమార్గదర్శి సాన్నిధ్యంతో అది సాధ్యమైంది. సమస్తానికీ కేంద్రం అధ్యయనాలు. ఇంద్రియానుభూతులు, పరిశీనల అధ్యయనం, సాంకేతిక అధ్యయనం, తులనాత్మక అధ్యయనాలు రుచి, వాసన, శ్రవణాలతో వ్యవహరించే పరిశీలనలను మొత్తం అధ్యయనం చేయడం — అనుభవాల ఒక రకమైన వర్గీకరణ అది. ఇది జీవితపు అన్ని పార్శ్వాలకు విస్తరించింది., జీవితం తీసుకురాగలిగిన అనుభవాల కన్నింటికీ విస్తరించింది., అవన్నీ — విచారాలు, సంతోషాలు, యిబ్బందులు, బాధలు ప్రతిదీ — ఓహ్, మొత్తం అధ్యయనాల క్షేత్రమే! ప్రతిదాన్ని గురించి అభిప్రాయ మేర్పరచుకొంటూ, నిర్ణయిస్తూ, వర్గీకరిస్తూ, సర్దుబాటు చేస్తూ, వ్యవస్థీకరిస్తూ లోపల అంతరంగంలో ఈ మార్గదర్శకత్వం వహిస్తూ ఈ సన్నిధి వుండేది.

నేను థియోన్‌ను కలుసుకొన్నపుడు సచేతన యోగం ఆకస్మిక ప్రవేశం అనుభూతమైంది; అప్పుడు నా వయస్సు ఇరవై ఒకటి. జీవితాని కర్థమే మారిపోయింది. ఆసక్తికరమైన మార్మిక ఫలితాన్నిస్తూ ప్రాణికం అభివృద్ధితో ఒక అనుభవాల పరంపర చోటు చేసుకొంది.

తరువాత తీవ్రమైన మానసిక అభివృద్ధి, అత్యంత సంపూర్ణతకు చెందిన మానసిక అభివృద్ధి జరిగిన కాలం వుంది. దర్శనా లన్నింటినీ, భావగారడీ అంతా అ యా వ్యూహాల లోతులకు పోయి, వాటిపై అవగాహన పెంచుకొనే సవివరమైన అధ్యయనం కొనసాగింది. పది సంవత్సరాల తీవ్రమైన మానసిక అధ్యయనాలు నన్ను చేర్చాయి... శ్రీఅరవిందుల దగ్గరకు.

అలా, ఇంత సన్నద్ధతతో జరిగింది. ఇదంతా కూడా చేతనతో జరిగిందని చెప్పడానికి మాత్రమే ఈ వివరాలన్నీ మీకు తెలియజేస్తున్నాను. (చేతన అంటే

యేమిటో నాకు బాగా తెలుసు, దానిని గురించి వివరించడానికి ఏ మాటా లేక భావమూ నాకు తెలియనప్పుడే చేతన అంటే యేమిటో తెలుసు) చేతన దాని క్రియాశక్తి అంటే కార్యనిర్వహణా విధానానికి సంబంధించిన క్రియాశక్తితో జరిగింది. ఆ తర్వాత ప్రాణికాన్ని గురించిన సవివరమైన అధ్యయనం, లోతైన అభివృద్ధి జరిగింది. సమస్త భావాలతో యెచట గారడీ చేయవచ్చో, అ పతాక స్థాయీ వరకు పోయే మానసిక అభివృద్ధి జరిగింది. భావనలన్నీ సత్యమే, వాటిని సమన్వయం చేయవలసి వుంది, ఆ సమన్వయాని కావలగా ప్రకాశవంతమైనది, సత్యమైనదేదో వుంది అని అది వరకే అవగాహన కందిన ఒక పురోభివృద్ధ్యాత్మక దశకు చేరుకొన్నాను. వాటన్నింటి వెనుక ఒక నిరంతర చేతనా స్రవంతి వున్నది. నేనిక్కడి కొచ్చేనాటికి నేనున్న దశ. నేను శ్రీఅరవిందుల దగ్గర కొచ్చేనాటికి, అనుభవాల ప్రపంచమే నాదైంది, ఊర్ధ్వంలోనూ, అంతరంగంలోనూ దైవంతో సచేతన యేకత్వాన్ని పొంది వున్నాను — అదంతా కూడా సచేతనంగా సాక్షాత్కారమైంది, దానిని జాగ్రత్తగా లిఖించడం లాంటివి జరిగిపోయాయి.

అదే గ్రంథం: 47-51

అనువాదం: కె. వి. రావు